

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 120

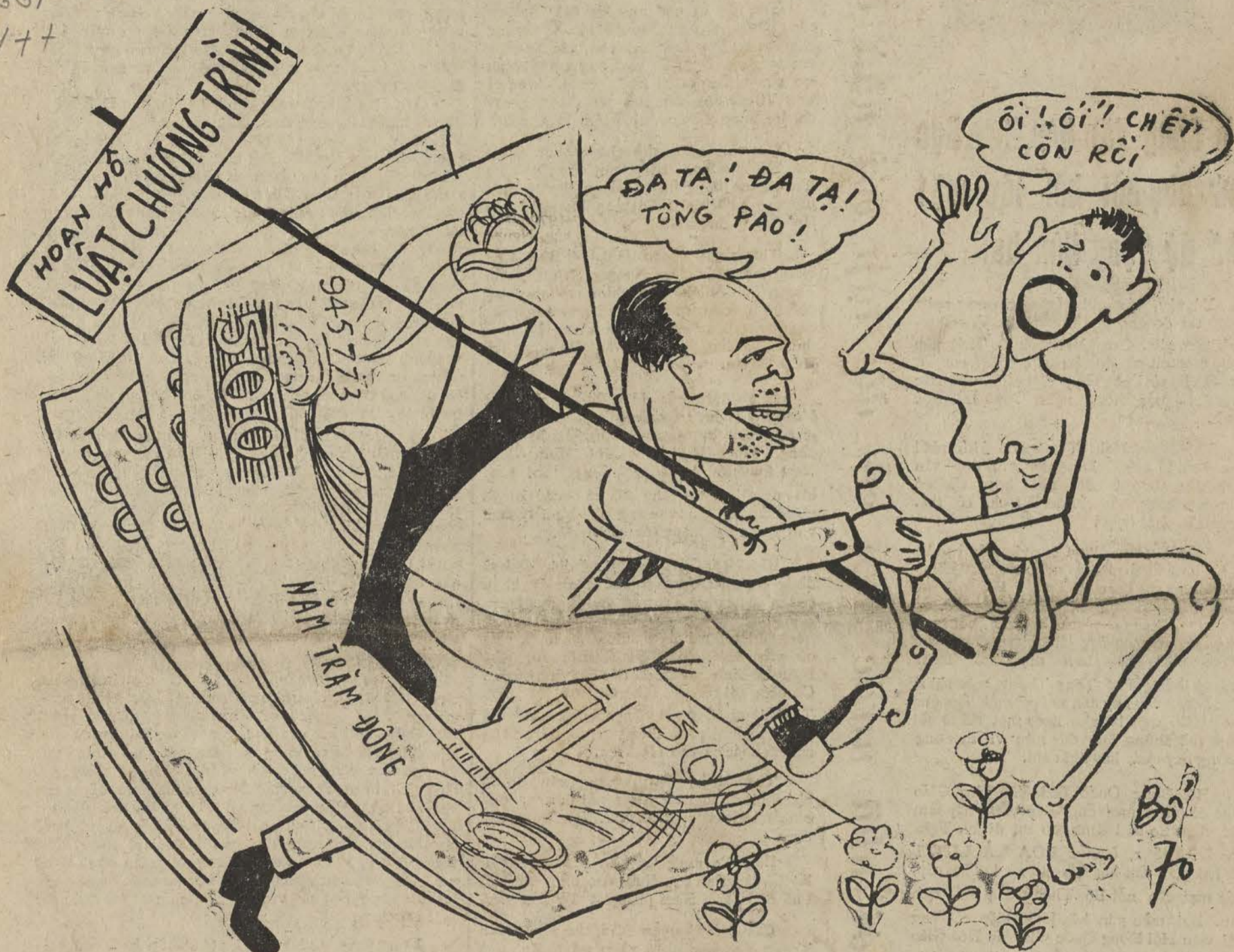
10 TỶ

TUẦN LỄ TỪ 8-7

ĐẾN 15-7-1970

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH — Đầu bếp : MINH VÕ — CỬA TIỆM : 54 VÕ TÁNH, ÔNG NÔI 24901 — 93801

Wason
DS 531
C74++

Thiếu thiện chí và khiếp nhục

Còn đây, đề cập đến dự luật chương trình, ông Nghị đang lên Nguyễn Văn Chức nói rằng chấp thuận dự luật chương trình (mặt thứ luật ủy nhiệm đặc quyền lập pháp cho hành

pháp), là việc làm vi hiến, và dù dự luật có được chấp thuận cũng chẳng đi đến đâu, vì dân chúng đã mất niềm tin nơi giai cấp lãnh đạo. Nhân dịp này, đề cập đến phong trào Sinh viên học sinh và phế binh tranh đấu, ông Chức đã bảo rằng chánh quyền hiện tại lúc đầu thì thiếu thiện chí, và bây giờ thì khiếp nhục và trốn trách nhiệm.

Lời phê bình trên như một mũi chích đầy nọc độc, làm cho người bị chích đau quần đít. Nếu ông Nghị Chức là một Nghị sĩ ba năm, sắp tái ứng cử, thì lời chửi bới trên chắc sẽ bị dư luận coi là đề vận động

bầu cử. Nhưng ông Chức rút được số đỏ sáu năm, không phải tái cử, nên lời phê bình của ông Nghị đang lên này rất đáng cho hành pháp lưu ý. Vì nó khá xác đáng.

Lúc đầu, quả thật hành pháp đã tỏ ra thiếu thiện chí giải quyết nguyện vọng của SVHS, và anh em Phế Binh. Người ta còn nhớ, gần 100 phế binh kéo đến dinh Độc Lập xin được «chiêm ngưỡng dung nhan» ông vua. Ông vua ra lệnh đóng cổng chỉ tiếp hai người đại diện, phế binh chỉ xin bốn người, mà không được. Rồi sau một đêm ngủ đường, sáng sau, lính què

bị lính lành dùng lưu đạn cay và dùi cui đánh đuổi, nhục như chó. Đó là thiếu thiện chí.

Vụ Sinh viên cũng vậy. Mới đầu, SV chỉ xin cho các bạn bị bắt sớm được xét xử công minh. Nhưng không được thỏa mãn, lại còn tấn cho bò lê bò càng, và từ ông lớn đến ông bé, nhất quyết bảo là Cộng sản nguy hiểm. Đó cũng là thiếu thiện chí.

Đến khi SVHS làm quá, ngày nào cũng xuống đường, thì nhà nước mới chịu thả hết, thả cả những người mà mấy hôm trước quả quyết rằng Cộng sản nguy hiểm. Thả vì điều kiện, thả khỏi cần mang ra tòa.

Đó là khiếp nhục.

Về phía phế binh cũng vậy lúc đầu chỉ xin vào dinh bốn người không chịu tiếp, rồi đến khi làm mạnh, bao nhiêu ông vua cũng tiếp hết. Lúc đầu, chỉ mấy căn nhà ở lề đường Nguyễn Thông, thì hè nhau đến mà rờ cho hết, không cần đặt vấn đề giải quyết thỏa đáng. Đến khi rình mò lên khắp nơi, thì đành khoan tay ngồi nhìn. Đó là khiếp nhục. Khiếp nhục để ra kiêu binh. Kiêu binh để ra hỗn loạn. Mà hỗn loạn thì xã hội sụp đổ.

Những người cai trị có liêm sỉ không được thiếu thiện chí cũng không được khiếp nhục.

Hội Đồng Văn Hóa Giáo Dục thứ nhọ nòi bôi lên mặt chế độ Cộng Hòa hai

Xứ này, văn nghệ (văn chương nghệ thuật) thì do ông thái ra văn tức Văn Đình Thái nắm giữ. Ông Văn Đình Thái xếp chừa một cái sớ đọc lên tức thấy con đi mẹ. Đó là sớ Phối Hợp Nghệ Thuật, tác phẩm của ông thông ngôn Nguyễn ngọc Linh.

Phối Hợp Nghệ Thuật, bố khí, phối hợp ở cái lỗ nào? Dốt như bò, đọc văn đểch hiểu văn mà đòi phối hợp. Chỉ có gạch xóa bằng bút chì đỏ. Và chỉ có thể. Và gọi là phối hợp!

Đây là văn nghệ. Còn văn hóa bao la, to hơn nên phải có một cái hội đồng. Hội đồng này quen miệng gọi là Hội Đồng Quốc Gia Văn Hóa Giáo Dục. Văn hóa do cố đạo, thầy ch ủa và chủ trường công tư mí lý chủ trường dạy lái xế tự động làm thì nó phải ghê hơn mụ nòi. Thêm vào đó là ông Phó Tổng Thống, một thí sĩ có tài làm thơ hay đến nỗi cứ mỗi lần ông cho ra đời một bài thơ là có một thí sĩ nổi tiếng thề không làm thơ nữa vì thơ ông tương hay quá, hay nhất rồi.

Hội Đồng Quốc Gia Văn Hóa Giáo Dục có ông thủng rỗng Giáp văn Thập làm hội viên. Eo ơi! Kinh bỏ mẹ đi ấy. Trên báo LOA số 1, ở mục LOA LẢ LƯỢT có hai mẫu văn hóa ba que xỏ lá, hạ cấp, đốn mặt đến nỗi Bộ Thông Tin phải tịch thu. Hai mẫu văn hóa khốn kiếp của ông hội viên Hội Đồng Quốc Gia Văn Hóa Giáo Dục Giáp Văn Thập được gọi là văn hóa « va dơ lin xoa đương vật » và văn hóa « ma ri sến móc vào số ta rồi đi vào mũi một anh nghị viên » — Hội Đồng Văn Hóa Giáo Dục nên tìm đọc lại tuần báo LOA số 1, số ra mặt.

Làm văn hóa, giáo dục như thế mà được vào Hội Đồng Quốc Gia Văn Hóa thì, đ. m. nó chứ, Hội Đồng Văn Hóa Giáo Dục chỉ là thứ nhọ nòi bôi lên mặt chế độ.

Con Ong long trọng yêu cầu Hội Đồng đười cò tên văn hóa va dơ lin ra khỏi Hội Đồng Văn Hóa Giáo Dục. Nếu đười không xong thì giải tán mẹ nó Hội Đồng đi. Quý vị toàn những người có liêm sỉ, không thề ngồi chung với tên điểm đực văn hóa Giáp văn Thập.

Nếu quý vị trong cái gọi là Hội Đồng Văn Hóa Giáo Dục vô liêm sỉ, Con Ong sẽ hân hạnh mỗi tuần, điếm tên một vị mà giáo dục giùm. Còn Giáp văn Thập thì Hội Đồng chỉ là cái hăng đượi Ngã Ba Chuông Chó. Nhớ như vậy, quý vị!

Các ông thương phế binh ly khai khỏi Hội Phế Binh Việt Nam đã biểu diễn những màn mà võ lâm gọi là múa gậy vườn hoang. Các ông chơi trò bàng môn tả đạo, nhân danh lính què mà dẫm nát, đái bậy lên cả công lý.

Khi cảnh sát đã chiến được lệnh chạy dài nếu gặp các ông, các ông đã trông làm cha cái đất nước này. Đất công, đất tư các ông cầm dùi bằng thích. Các ông cướp mẹ nó cả đất sinh sống của đồng bào lao động.

Thủ đô ngoan mục thế mà các ông cũng hùng hục dựng lầu mái tôn. Ở đường Nguyễn tri Phương Chợ lớn, các ông xây tường gạch. Nhìn kỹ các ông « phế binh tạo tác » chúng ta sẽ buồn cười. Trời và tức. Vì các ông khoe thấy mẹ. Các ông này chỉ lợi dụng thời cơ, nhảy vào kiếm tí lợi.

Và các ông đã đốt cháy chính nghĩa của Hội Phế Binh Việt Nam, đốt cháy tình thương mà đồng bào đã dành cho anh em thương phế binh. Các ông không thể là lên công lý được nữa.

Thứ bảy 4-7-1970, Hội Phế Binh Việt Nam họp pháp của Nguyễn Đình, Đình Trung Thu, An Khê đã vì chính nghĩa thương phế binh, xuất quân triệt hạ những điều chương tãi gai mắt do anh em ly khai thuộc hệ phái Trương văn Bộ dựng lên khắp Sài Gòn.

Hành động của Hội Phế Binh Việt Nam tuy chậm trễ nhưng vẫn còn đủ để « can mề » sự bức tức gần như thù hận của đồng bào. Nếu Hội Phế Binh Việt Nam thúc thủ hay trì hoãn một thời gian lâu, người ta tin rằng sẽ có cuộc huyết chiến tàn bạo giữa thương phế binh ly khai và chị em bạn hàng các chợ.

Báo *Nàng Thép* bây giờ ế dài. Chỉ vì đồng bào ghét thương phế binh ly khai. Giá như hệ phái Trương văn Bộ đừng làm ầu, *Nàng Thép* sẽ mãi mãi được ủng hộ nồng nhiệt như hồi mới xuất bản. Và ứng cử viên Hội Đồng Đô Thanh An Khê Nguyễn Bình Thịnh đã đắc cử vinh quang. Có tiếng nói của An Khê tại Hội Đồng Đô Thành là có tiếng nói vững mạnh củathương phế binh ở Sài Gòn. Trong tương lai, những anhem khác sẽ vào Hạ Viện.

Than ôi, hệ phái Trương văn Bộ đã phá thói, đã đập tắt tiếng nói thương phế binh tại các cơ quan dân cư. Nghĩ buồn vậy thay.

Bây giờ, muốn gây tin tưởng, muốn lấy lại cảm tình của đồng bào như cũ, Hội Phế Binh Việt Nam phải vất vả làm việc.

Cầu chúc Nguyễn Đình, An Khê, Đình Trung Thu kiên nhẫn và can đảm lãnh đạo đấm lính đui què mẹ sứt thật sự. Và thẳng tay tiêu diệt lũ ma giáo lợi dụng thương phế binh làm ầu.

một hành động cứu vãn uy tín tuy hơi chậm nhưng mà vẫn đẹp

LỤC XI

LƯƠNG TÂM ƠNGÙ ĐI

Người Dân Biểu trẻ tuổi cúi xuống. Trước mặt anh là một phong bì dày cộm không dán. Những sấp giấy năm trăm còn nguyên nếp, phẳng, nhẵn, mượt nằm khít khao dưới băng giấy trắng mỏng dán quanh. Màu xanh của giấy năm trăm thật mát. Một thoáng vui nào đó, một thoáng buồn nào đó, lẫn lộn trong lòng. Tiếng nói của người mới còn như văng vảng đâu đây: Xin ông Dân Biểu nghĩ đến quyền lợi của đất nước, sự sống còn của dân tộc, nếu chúng ta không có dự luật chương trình chắc chắn người Mỹ sẽ cúp viện trợ.

Ông Dân Biểu là một chính trị gia, ông Dân Biểu đã biết hậu quả của sự thiếu thốn viện trợ, tình trạng V.N sẽ ra sao, tương lai sẽ đi về đâu nếu chúng ta không còn viện trợ Mỹ. Đất không thay được gạo, sỏi không thay được đạn, chúng ta sẽ làm sao tiếp tục cuộc tranh đấu chống Cộng Sản xâm lăng. Tôi nói ít, chắc ông Dân Biểu hiểu nhiều. Vậy xin ông Dân Biểu đừng lên tiếng chống đối dự luật chương trình, một dự luật mà nhà nước và chính phủ hết sức tin tưởng đó là cái đũa thần để cứu vãn tình trạng kiệt quệ của nền kinh tế, tài chính Quốc Gia hiện tại. Tôi cũng biết ông Dân Biểu, là người yêu nước, thương nòi, và tôi cũng thông cảm trường hợp khó xử của ông Dân Biểu, đang cùng với anh em đi chung một đường, nay nhất thiết rẽ ngang, do đó tôi không dám xin ông Dân Biểu ủng hộ, chỉ xin ông DB không nêu ý kiến chống đối, và ngày biểu quyết ông Dân Biểu nên vắng mặt tại Nghị Trường. Ở đời có lời thưa đi thì cũng có lời thưa lại, để đền đáp sự thông cảm của ông Dân Biểu với tôi, tôi xin được gửi tới ông Dân Biểu một phong bì nhỏ này.

Người mới đề cái phong bì một cách trịnh trọng trên bàn, không khí như ngưng đọng một giây. Người Dân Biểu trẻ nhìn thoáng cái phong bì đoán phong chừng 300 ngàn, và định cất tiếng hỏi: Bao nhiêu? Nhưng chưa tiện hỏi thì người mới đã nhỏ nhẹ:

— Thưa ông Dân Biểu 500 ngàn tất cả, xin ông nhận cho. Bây giờ tôi đã làm xong phần sự của người trên giao phó và tôi xin phép được kiêu từ. Kính chào ông Dân Biểu.

Nói xong người mới bỏ ra khỏi cửa trong lúc người Dân Biểu trẻ ngỡ ngàng như trong cơn mơ sau khi nghe số bạc năm trăm ngàn. Một chút ánh sáng của lương tri lóe lên trong óc, người Dân Biểu trẻ chụp vội lấy gói bạc đứng vụt dậy toan cất tiếng gọi:— Này ông. Nhưng tiếng gọi tắc nghẽn trong cổ họng. Người mới đã đi xa, xa khỏi căn nhà riêng của người Dân Biểu trẻ. Người Dân Biểu như mất sức cúi đầu xuống. Hình ảnh buổi họp khoáng đại ngày hôm qua hiện lên, người Dân Biểu trẻ thấy lại mình đang đứng trên diễn đàn, đang nói bằng tất cả sự đau thương, sự phẫn nộ. Đang dùng tất cả những luận cứ vững chắc nhất để bác dự luật chương trình.

Vọng âm của những lời nói khẳng khái đó làm run chân người Dân Biểu trẻ. Anh ta xót xa ngồi xuống. Cái phong bì dày cộm trước mặt, dày cộm trong tay. Những tờ giấy năm trăm thơm phức, một hình bóng thanh tú dịu dàng của người tình nhân bé nhỏ hiện lên. Cô bé mới ngà mềm trong tay anh vài giờ trước đây và nũng nịu đòi anh mua cho một cái nhẫn kim cương, rồi vợ anh mấy hôm trước cũng đòi anh mua cho một cái vòng đeo tay nhận hết toàn. Người DB trẻ thờ dài. Anh biết trước rằng nếu ngày mai anh vắng mặt trong buổi họp biểu quyết dự luật chương trình anh sẽ bị các bạn đồng chí của anh chửi cho nát nước. Nhưng nếu nhận cái phong bì này rồi cứ đến họp, cứ phản đối cứ bác, thì kỳ bầu cử tại Hạ Viện sang năm anh cảm chắc sẽ rớt. Người Dân Biểu trẻ mím chặt hai bờ môi, một quyết định thật mau trong óc. Ngày mai anh sẽ vắng mặt trong buổi họp, kệ cho anh em chửi. Ngày mai anh sẽ đi mua cho người yêu bé bỏng của anh một cái nhẫn kim cương, rồi đem lại cho nàng, rồi trong căn phòng vắng vẻ của nàng, anh sẽ ngủ vùi trong tay nàng sau khi ân ái.

Người Dân Biểu trẻ đứng dậy, mạnh dạn hơn bao giờ, anh cất cái phong bì đựng 500 ngàn vào trong cặp da, anh cần phải dấu vợ, anh nghĩ thầm: Con mẹ mà biết nó sẽ lấy hết, bây giờ nó còn đang ngồi trong sòng bài tứ sắc chắc mai mới về. Người dân biểu trẻ nghĩ tới người yêu nhỏ, anh sách cặp tới nhà người tình. Trước khi ra khỏi cửa, anh còn giơ tay vượt ngực: Lương tâm, thôi ngủ đi lương tâm,

NÓI LÃO MÀ CHƠI

● GÃ THÂM

RẤT BUỒN

Sau ba tháng liên tiếp đờ chường của Cái Bang và Độc Thủ Bang, đầu Mùa Thu năm Tuất, Chường Môn Độc Lập Đài đã xuống hắc-mộc-lệnh-bài ra lệnh phản công. Những ma tăng và quái sư lộng hành của Thiếu Lâm, từ lâu vẫn lén lút hoặc công khai cùng quấy rối thiên hạ với hai bang phái kể trên, vẫn còn được đặt ra ngoài chưa đụng tới.

Bang chúng Cái Bang phát động cuộc đấu tranh đòi quyền sống lúc đầu được cảm tình của đồng bào và sự ủng hộ hết mình của giới nhật trình. Bang chúng chiếm đất xây gia cư và vì có chính nghĩa, đánh đâu được đấy. Xong vì trong bang phái có nhiều kẻ quá tham lam thừa thắng cứ xông lên mãi, xâm phạm cả quyền sống của dân lành. Từ cảm tình chuyển qua ác cảm và chán ghét không lâu. Nhất là bang phái cò quai này có nhiều kẻ tưởng bờ, cậy thế bắt đồng bào phải nộp tiền. Vũ lâm lấy làm buồn khi chứng kiến tình cảnh bề bộn của những người bạn đã làm bại hoại danh tiếng của mình.

Ê MẶT

6 vị Ngoại Trưởng của 6 nước có quân uyển nhau với Ma Giáo ở Giao Chỉ tuần này hội họp nhau ở Khách Sạn Ma Rét Tích không biết để bàn luận về cái gì khờ gì. Chưa ngồi vào với nhau cái gọi là Hội Nghị Ngoại Trưởng này đã có chuyện không vui: Ngoại Trưởng Ma Ni bị gạt ra ngoài không cho chơi chung. Tất nhiên, Ma Ni rất hậm hực.

Chánh phủ Ma Ni trước đây mặc dầu rất sốt sắng trong việc hứa hẹn giúp Giao Chỉ đánh Cộng sản, nhưng tựu trung chỉ là hứa hẹn suông — Ma Ni chỉ gửi 1 đoàn gọi là dân sự vụ đến Giao Chỉ chứ nhất định không chịu gửi binh sĩ đến giúp. Thoạt đầu dân Giao Chỉ không rõ chân tình, tưởng rằng Ma Ni đến giúp với lòng tốt. Đến lúc Huê Kỳ thực hiện cuộc thâu hẹp chiến tranh tại Giao Chỉ, đô-la bớt đi không còn chỉ được nhiều như trước, Ma Ni lập tức rút cái gọi là dân sự vụ về nước, mặc mẹ bọn Giao Chỉ. Té ra các anh Ma Ni đã đòi đàn anh Mèo chỉ ra một số đô-la béo bở mới chịu cho người sang giúp Giao Chỉ, khi không có đô-la, tình tương thân tương trợ lập tức chấm dứt ngay. Nhị vị Chánh, Phó Nguyên Thủ của Giao Chỉ đã hai lần vất vả đi xứ qua Ma Ni yêu cầu nước này giúp đỡ, được hứa hẹn rất linh đình, nhưng rút lại tình gì thì tình cũng không nặng bằng đô-la của Mèo.

Trong lúc tình thế chưa ngã ngũ hẳn hoi, Ma Ni nâng nạc và hùng hục đòi rút người về. Chánh phủ Ma Ni tưởng rằng khi đòi như thế, đàn anh Huê Kỳ sẽ sợ và đành phải móc bóp ra chi tiền. Nhưng Huê Kỳ làm thỉnh để cho cái gọi là đoàn Dân Sự Vụ Ma Ni khấn gỏi quá mướp luôn. Đến nay thấy 6 quốc gia đã tham chiến và vẫn còn tham chiến ở Giao Chỉ hội họp mí nhau, Ma Ni lại nhảy vào đòi họp. Nhưng bị thiên hạ gạt ra. Ê mặt.

Nói đến sự giúp đỡ của Ma Ni với dân Giao Chỉ, chúng ta lấy làm buồn mà phải nói rằng đó là một sự giúp đỡ rất nhỏ nhoi so với những hành động ăn hại, đái nát, phá thói của cả trăm ngàn Phi Kiêu đồ xô sang Giao Chỉ kiếm ăn. Trong mấy năm qua, đất Giao Chỉ đã nuôi bao cô không biết bao nhiêu là lưu manh Ma Ni. Nhân việc Ma Ni rút hết đoàn dân sự vụ về, bắt kể tình nghĩa và chỉ biết có tiền, CO để nghị chính quyền Giao Chỉ mở một cuộc tổng võ những anh chị Ma Ni sống lậu đây rầy và nhưng nhúc ở Saigon cũng như ở khắp các thị trấn khác của Giao Chỉ. Đây được bọn ăn hại, đái nát, ăn cắp Ma Ni ra khỏi nước, đồng bào ta sẽ nhẹ cả người và hoan hô chánh quyền bằng thích.

THÀNH TÍCH

Nhân Hội Nghị 6 Quốc Gia Tham chiến tại VN cấp Ngoại Trưởng đang họp tại SèGoong, Gã Thâm thấy cần làm một cuộc kiểm điểm còm như sau:

— THÁI LAN: có gửi binh sĩ sang đánh nhau nhưng không thiện chiến, đánh nhau rất yếu và đôi khi chỉ là một gánh nặng cho quân lực VNCH.

— ĐẠI HÀN: gửi quân sang đông đảo, đánh cũng rất hăng, nhiều khi vì quá hăng nên trở thành quá cứng rắn, tàn bạo. Nhiều tên cộng sản Giao Chỉ đã chết vì đạn của những Sư đoàn Thanh Long, Mạnh Hồ nhưng cũng có nhiều người dân Giao Chỉ chết oan. Cùng với quân đội đến VN, thường dân Đại Hàn cũng tới kiếm ăn rất đông. ĐH nổi tiếng về thủ đoạn buôn đồ Mèo lậu đánh cắp hàng PX thân sâu. Tóm lại: bọn thường dân ĐH đến VN phá hại xứ này phũ

phàng, tàn nhẫn không kém gì Ma Ni.

ÚC ĐẠI LÝ— Tuy quân gửi đến tương đối ít nhưng lại là quân tinh nhuệ, đánh rất hay. Tương đối Úc Đại Lý ít phá hại xứ sở này nhất.

— TÂN TÂY LAN: Sêm-sêm Úc Đại Lý-Nghĩa là coi được.

— ĐẠI MÈO QUỐC: Lợi hại của Mèo không thể nói được trong một trang báo, chỉ có thể nói được rằng Giao Chỉ sống có thể không phải do Mèo nhưng nếu chết là chết vì Mèo.

PHU NHÂN

Ngoại Trưởng Bồ Vợ Ngô Ngân giữ vai Chủ Nhà nhân Hội Nghị 6 Nước đang họp. Gã Thâm không có thiên tài ngộ ngẩn nên không giữ vai trò nào trong ngành ngoại giao, tất nhiên không có mặt trong phòng hội nghị cũng như không có mặt trong các cuộc tiếp tân. Nhân nằm rù ở nhà, gãi háng coi Ti Vi, thấy phim thời sự chiếu hình mới biết các Ngoại Trưởng nước bạn khi đi sứ nước người họp bàn đại sự, đều có những bà xã đi theo.

Nhận thấy những bà vợ gái sè của các ông Ngoại Roger, MacMahon, Thanat Khoman vv... đều theo chồng đi sứ, GT thấy rằng việc những vị chánh khứa Giao Chỉ đem vợ công du thật ra là một thủ tục ngoại giao quốc tế chứ không phải là lợi dụng việc công chi vào việc tư. Những anh chính khứa Giao Chỉ đem vợ đi sứ trong thời gian qua bị chửi... đã bị chửi oan.

Có điều GT lấy làm hãnh diện mà nói rằng những bà vợ các ông Ngoại thiên hạ đều là những bà già giết giặc, mặt xếp nếp như cái đàn phi phạp, tức đàn "ác-cooc-đê-ông" chẳng có một xu cơ kiểc nào. Đưa những bà già giết giặc ấy đi trình bày hàng họ ở nước người, những ông Ngoại Thiên Hạ ấy chẳng thể thâu lượm được một ly ông cụ vinh quang nào. Nói thẳng ra là những chính khách thiên về mặt đàn bà thấp tẹt đi sứ nước ngoài, kém xa chính khách Giao Chỉ.

Những nhân vật sau này của ta khi đi sứ có thể đem những phụ nữ thơm như mít đi theo. Ít nhất những vị phu nhân Giao Chỉ cũng đẹp, thơm, quyến rũ hơn các bà Ngoại đang đến thăm Giao Chỉ ta nhiều nhiều.

— PTT Nguyễn Cao Kỳ có Phu Nhân nhũ danh Đặng Thị tháp tùng — Phu Nhân mặt huê, da phấn, ex-hotesse de l'air, le lóí nhất trong số những nàng hốt-tét đồ le chuyên le với hành khách xe đồ bay.

— Trương Phái Đoàn Phạm Văn Lâm xuất hiện với Đào Cải Lương Thanh Nga ở Paris.

— T.T. Vinh Lộc nếu làm đại sứ hay ngoại trưởng, có thể có cụ nữ ca sĩ Minh Hiếu đi theo nâng ba toong, sửa súng lục.

— Kép dzon-bom-nhe Tony Oánh, cựu Thủ Tướng, cựu Thống Đốc Ngân Hàng, cựu Tổng Trưởng có em Tô Văn thơm như mít đi theo.

— Cựu Tổng Trưởng Công Dân Vụ Fernandez Ngô Trọng Hiếu công du có thể đem theo đào cải lương Bích Thuận. Văn văn và văn văn.

Ngoài ra những First-lady, Tề Tướng Lady, Tướng Lady như bà Cao văn Viên, bà Trần văn Trung, thầy đều còn tốt lắm — Đem so những phu nhân Giao Chỉ với những bà già giết giặc thiên hạ thì Giao Chỉ có quyền đẹp mặt nở mũi, đầu ngang cao nhìn đời chứ không đến nỗi phải siu xuống ầu cũng là một điều đáng mừng cho dân ta và đó cũng là những điểm son to tồ bố của các phu nhân ta vậy.

NHAM NHỞ

Một trường hợp phạm ngoại tề ngang xương vừa xảy ra: Me sừ Đổ Tiến Đức, Quân đốc cái gọi là Xi-Nê Giao Chỉ, vừa hiện ngang đi sang Bá Linh Tây Đức dự Đại hội Xi-Nê Quốc Tế — Nền Xi-NêGiao Chỉ què cụt từ bao năm nay, nhà nước cũng như tư nhân, không thể nào thực hiện được lấy một cuốn phim cho ra hồn, nên Giao Chỉ không có phim tham dự đại hội Béc-lin. Không có phim chiếu thì dẫn xác đi Béc-Lin làm cái thái gì? Không biết xấu hổ mà còn vác mặt sang bên đó? Lỡ Bắc Việt nó gửi phim tới dự nó được hoan nghênh thì sao?

Nếu Giao Chỉ có phim đi dự thì Me sừ Đổ Tiến Đức, dù đang là Quân đốc, dù chỉ có phim thật dở, cũng có quyền đi ăn chơi. Đăng này lại không có phim, dù là phim dở — Ông Quân đốc nên có chút tự trọng, đừng nham nhở quá thế chứ?

GÃ-THÂM

nhỏ
lông
báo

□ Công Tử Hà Đông

XÂY DỰNG Ở CÁI LỖ NÀO ??

Hạ Viện Giao Chỉ sau khi thông qua cái gọi là Luật Chương Trình, một quái thai do sự cầu hợp của Thăng Ma Cô Kiếm Ước và con Đĩ Lừa Phán Xuất đẻ ra, quá mệt nên đã đóng cửa. Trong phiên họp cuối cùng Chủ Tịch Nguyễn Bá Lươn — hai lỗ mũi đều có đút nút bằng nút chai, hai lỗ tai nhét đất thỏ — đọc diễn văn bế mạc tự xưng trong thời gian qua Hạ Viện Giao Chỉ đã góp phần không nhỏ vào việc... Xây dựng cơ cấu dân chủ, cải tạo xã hội, chấn hưng đạo đức.

Mẹ kiếp... Hạ viện là một cái lò dơ dáy nhất của sinh hoạt chánh trị ở miền Nam này. Có thể nói tất cả những hình thức xấu xa nhất, lưu manh nhất, hèn hạ nhất, những khuynh hướng phản bội đê tiện nhất vv... đều có mặt trong cái cơ sở đó. Người ta đã thấy trong nó có những tên ăn cắp, buôn lịch cời trường, những tên tư thông với địch, những tên ngu xuẩn và li lợm — Cái gọi là Hạ Viện đó đã làm gì đáng được gọi là xây dựng? Cái tạo xã hội thì có, nhưng phải nói rõ ràng cái tạo theo chiều hướng khôn nạn hơn. Đánh nhau, vẩy nước đá vào mặt nhau... chửi nhau bằng những lời thô tục. Đó là những gì xảy ra thường ngày trong Hạ Viện Giao Chỉ — Ông Nguyễn Bá Lươn đã không chút ngượng mồm khi tự khoác cho bọn ông những danh từ huê mỹ !!

PHẢN TUYÊN TRUYỀN !

Cái gọi là người về từ Mặt Trận Liên Minh Dân Chủ — Kỹ sư Hồi Chánh Ngô Văn Bửu — hiện đang được khai thác bằng cách đưa đi các thị trấn, nói chuyện với các cấp quân dân chính. Cuối tháng 6 vừa qua, Hồi chánh Ngô văn Bửu được đưa tới Nha Trang nói chuyện và tại đây, ông này bị thiên hạ quay tơ bởi không còn biết đảng nào mà trả lời.

Cán bộ các cấp Nha Thành cũng như đa số người chẳng may đã phải nghe ông hồi chánh Bửu nói chuyện ở Sè Goong, đều có ác cảm với lối nói liến láu diêm chút vô lễ của ông Bửu. Người ta ngấy nhất khi thấy ông Bửu sột sắng mặt sát Cộng sản bằng những ngôn từ y hệt những tay thợ chửi của các sở hót và nịnh của chế độ này. Người ta mất thì giờ đến nghe ông Bửu nói chuyện với hy vọng được nghe chuyện gì mới. Tất cả đều thất vọng. Chỉ có một chuyện hay hay mà ông Ngô văn Bửu có thể nói để đồng bào cười vui, nhưng ông ta đã không nói — Đó là chuyện ông Bửu bỏ Sègoong ra khu vì tưởng bỏ, yên trí là mình chỉ ra ngoài nó có vài tháng đã có quyền trở về Sè-Goong, trở thành người hùng chiến thắng!! Hơn mười năm bơ sữa bị giờ chỉ chịu khổ có vài tháng đã chiến thắng làm gì mà không ra ?? Không ngờ hốc sịt, MTGP không về được thành, ở ngoài khu đói khổ chịu hồng nôi, hết hy vọng có ngày về vinh quang, ông Bửu bèn bỏ về một mình.

Đưa những người như ông Hồi chánh Ngô văn Bửu liến láu đi nói chuyện, chỉ có hại chứ chẳng có một xu lợi nào. Công Tử Hà Đông biết như thế chắc các vị nắm quyền chính trị trong chế độ ta cũng phải biết như vậy chứ? Bộ hết người rồi sao mà phải dùng đến hạng người như ông Hồi chánh Bửu?

TÌNH CA

Tháng Bảy Mùa Thu, Nguyễn Đình Toàn làm băng Nhạc Chủ Đề gồm 16 bài Tình Ca bán cho khách yêu nhạc. Những ai đã từng xúc động vì giọng nói trầm ấm của Nguyễn Đình Toàn trong giờ Nhạc chủ Đề của Đài Phát Thanh Saigon trong nhiều năm qua chắc hẳn sẽ thích thú khi gặp lại giọng nói ấy trong băng Nhạc chủ Đề Tình Ca đang được bày bán. Tình Ca, ngoài giọng nói Nguyễn Đình Toàn độc đáo, còn có giọng ca của Thái Thanh, Khánh ly, Lệ Thu, Thanh Lan.

SƠN - HẢI

84C-86-88, Bùi Chu, SAIGON
Đ.T.: 23.596

Tivi • Radio • Service

Có thợ lành nghề, đến sửa tại tư gia.

Photo Copie điện tử và Ronéo

Làm việc nhanh chóng, giá phải chăng.

Thường trực từ 7 giờ đến 22 giờ

cả Chúa Nhật và ngày lễ.

PHẢI CHĂNG TẠI A BỜ RA HAM UYNH NHAU MÍ XỊA MỄO

TIN... ĐỌC

HOÀNG NHAM THẦU LƯỢNG

THƯ CỦA LÍNH VIẾT CHO MỘT MÌNH PHAN - XUÂN - HUY ĐỌC VÀ NGÂM

Một người lính vừa gửi về Địa Ngục Môn một lá thư yêu cầu được đăng đề « nói chuyện » với Phan Xuân Huy.

Người lính này cho biết anh có 9 lần bị thương, có mẩu số 8, và hiện bị các đơn vị chiến đấu « chề », cho về làm công việc văn phòng. Anh có ký tên, ghi cả KBC, nhưng yêu cầu bạn Con Ong đừng phang lên báo; không phải vì anh sợ Phan Xuân Huy trả thù, cũng không phải vì sợ thượng cấp phạt về tội viết báo mà không làm đơn xin phép.

Anh cho biết anh sợ bị

LỘN MỄ

NHA THIỀNG BÊ BỐI

« Nha Trang là miền quê hương cát trắng » đồng thời cũng là miền hái ra bạc. Tòa soạn Con Ong nhận được nhiều thư từ của dân NT nói về chính quyền địa phương. Các thư từ này kể lại nhiều chuyện; vụ « thuốc lá » đã đăng trên tuần báo « Người » so với những vụ mà độc giả Con Ong gửi về thì chỉ mới là hạt cát trên bãi biển.

Sơ sơ cũng có trên 10 vụ lớn, không kể những vụ nhỏ. Con Ong sẽ lần lượt khai ra, sau khi phối kiểm kỹ càng. Chủ tiệm Minh Võ đã cử phái viên ra Nha Trang bí mật mở cuộc điều tra.

Bồn báo đp đã ở Nhatrang hai ngày, nhưng nhất định không chịu tiếp xúc với chính quyền địa phương, sợ có một lúc yếu lòng sẽ phạm tội ăn hối lộ.

Hắn mới điện thoại về cho Hoàng Nham biết là cuộc điều tra tư tiến triển tốt đẹp. Rất nhiều tài liệu đã được thu thập. Hắn xác nhận vụ « thuốc lá » mà đồng nghiệp « Người » phang rất đúng. Đứng 100 0/0, không sai một ly ông cụ nào.

Tuy nhiên, còn vụ đồng nghiệp ĐL phang thì đúng... một nửa. Đúng ở chỗ quả có một ông ba tàu lỏi tí tên là TĐ, đứng làm đại bài đường, sữa và bột mì. Cũng đúng anh ba tàu lỏi này tổ chức xỏ đề. Đúng là anh này hay lái một chiếc xe Mazda trắng.

Nhưng có một điều quan trọng mà HHD chưa phát giác hoặc chưa chịu tiết lộ là anh ba tàu lỏi này vừa phải chỉ ra 5 tên. Ai đã đớp 5 tên này? Đớp bằng cách nào? Ai mời giới cho Ngài đớp?

Bồn báo đp sẽ trả lời sau khi hoàn tất cuộc điều tra tư.

CON ONG TRANG 4

người yêu bỏ, vì đối thoại với Phan Xuân Huy tức là tự giảm tư cách. Người yêu của anh rất kỳ kể thiếu tư cách.

Nhưng anh phải viết vì anh là lính, và vì thấy những Dân Biểu khác trong đó có cả những cựu sĩ quan đã không dám có phản ứng với Phan Xuân Huy.

Kính gửi

Ông DB Phan Xuân Huy, Thật là cực chẳng đã, tôi viết những dòng chữ này nhờ báo Con Ong đăng tải đề « nói » với ông.

Mới đây, tại ĐH Văn Khoa, ông có tuyên bố « chúng ta phải nuôi 1 triệu người không sản xuất, chỉ biết chém giết ».

Vốn không thích dùng những lời nặng, nhưng tôi buộc phải nói rằng câu nói của ông cho thấy ở ông 4 điểm :

- 1) Một thằng ngu và dốt
- 2) Một thằng hèn
- 3) Một thằng bịp
- 4) Một thằng vô tư cách

Trước hết trên phương diện thuần túy kinh tế (một cách rút hẹp) ở bất cứ xã hội nào cũng chỉ có một thành phần là sản xuất, một thành phần khác tiêu thụ được và mang lại lợi tức bằng hiện kim hay hiện vật trị giá.

Giới này, không bao giờ là tất cả mọi thành phần xã hội và như vậy thì lính và Dân Biểu đều là những thằng không sản xuất.

Theo nghĩa rộng, tất cả những người có đóng góp cho đất nước làm lợi cho đất nước đều được coi là người sản xuất. Một giáo sư là một người sản xuất, một nhà trí thức làm việc ở văn phòng là người sản xuất và cả một nhà văn cũng là người sản xuất.

Là những thằng lính, chúng tôi đồ mồ hôi, đổ máu, và hiến cả tính mạng cho quê hương, để đất nước tồn tại, để xã hội yên ổn, nhờ đó nền kinh tế mới có cơ phát triển.

Trong quan niệm đó, lính là người có sản xuất, ít ra « có sản xuất » hơn Dân Biểu. Phải ngu và dốt mới không hiểu điều đó.

Thứ đến, tôi xin lỗi phải nói ông là thằng hèn. Chắc hẳn ông chưa đi lính bao giờ—vì nếu đã đi lính mà ông còn nói được như vậy thì chả hóa ông chứ chính ông. Quả mặt trời trán bóng.

Đất nước loạn ly cả hai ba chục năm, ông không đui que mẹ sứt, mà chưa từng bước vào đời lính, thì quả là hơi hèn.

Hèn hơn nữa là ông đã không dám có hành động cụ

thể để minh chứng lòng yêu hòa bình chống chiến tranh của ông. Chẳng hạn, ông có gan hãy tự thiêu đi, hay ít ra thử chặt một bàn tay, một ngón tay đi, để đòi hỏi hòa bình.

Ông là một thằng bịp, vì lời nói trên của ông chỉ nhằm mị một số lãnh tụ chủ hầu hỷ vọng được họ cất nhắc. Ông bịp dân để họ tưởng ông yêu chuyện hòa bình và đã có can đảm đối lập (?) với cả một tập thể quân đội vốn bị gán là những người chủ chiến.

Đành rằng làm chính trị thì cần có thủ đoạn. Vì chính trị không phải là đạo đức. Nhưng thủ đoạn và bịp bợm khác nhau xa.

Không ai chối cãi Không Minh là con người đầy thủ đoạn; không ai dám bảo một Fouchet của hậu cách mạng Pháp 1789 là thiếu thủ đoạn; nhưng cũng không ai bảo họ là kẻ bịp bợm.

Cuối cùng, tôi cũng lại phải mạn phép mà bảo rằng ông là thằng vô tư cách. Điều này quá rõ, người có tư cách không ăn nói vô trách nhiệm, không thể hèn, và nhất là không bao giờ bịp bợm.

Tôi còn được nghe một người bạn, biết ông nhiều, hiện là đồng viên của ông, cho biết ông vô tư cách trong đời tư của ông. Nhưng điều này tôi không lý tới.

Ở phần cuối của lá thư này, tôi muốn dành để hỏi ông vài điều (không cần ông trả lời tôi, chỉ mong ông tự xét và tự trả lời với chính ông). Đồng thời gợi tới ông vài lời khuyên:

2) Trước khi là Dân Biểu, ông đã thực sự đóng góp gì hữu ích cho đất nước chưa?

3) Ba năm ngồi ở Hạ Viện, mỗi tháng lãnh cả trăm ngàn ông đã làm được gì ích nước lợi dân?

4) Ông đã tranh đấu được những gì cho dân?

5) Lãnh roo ngàn của dân mỗi tháng như thế, có phút nào ông chợt cảm thấy lương tâm cắn rứt?

6) Ông có biết xấu hổ không?

7) Ông còn chút liêm sỉ nào không?

Tôi thành thực khuyên ông nên cố gắng tu tâm dưỡng tính, và cầu chúc ông sớm... hoàn lương.

N.H.H

(lính có mẩu số 8)

nên mới có cuộc « ép duyên » L.L.Đ.B - B.Đ.Q ?

NHA THIỀNG.— Mới đây, báo chí đều đăng tin về một quyết định cải tuyền trong quân đội, theo đó Lực Lượng Đặc Biệt sẽ được sát nhập vào Biệt Động Quân; có nghĩa là cái tên LLDB sẽ được khai tử cùng với truyền thống của một binh chủng từng làm bộn Cộng Sản khôn nạn ở hành lang biên giới phát sốt phát rét.

Người ta chưa biết nguyên do vì đâu các ông to của nhà nước Anamta đã có quyết định như vậy. Có người rắc rối thì bảo rằng Mễo muốn như thế, cũng có dư luận cho rằng đây là ảnh hưởng của trận đụng độ giữa thống tướng A-Bờ-Ra-Ham và xia. Lực lượng Mễo và xia vốn như hai gái lấy một chồng chửi nhau như chó với mèo.

Người khác thì lại nhớ ra rằng tại Hội Đàm Ba Lê, bọn Cộng Sản đã nhiều lần đòi phe ta phải dẹp LLDB và chúng coi đòi hỏi đó như một điều kiện. Gần đây, Mễo và BV đã mật đàm, thì có thể trong các cuộc mật đàm đó, anh Mễo đã OK điều kiện trên.

Nếu giả thuyết trên đúng, thì việc cải tuyền quân đội này không phải nhằm đáp ứng nhu cầu quốc phòng, mà là để thỏa mãn một yêu cầu chính trị.

Phái viên Con Ong vừa đi

ĐÔI LẬP NINH C.P.

H.P. CHỬI NHÀ NƯỚC

SÈ-GHỀNH. Tối 4-7, phố TT Kỳ đã tới nhà hàng sang nhất nước để dự bữa cơm sang trọng do Hội chủ Báo Anamta khoản đãi.

Một chuyện tếu cẳng ngỡ đã xảy ra trong bữa ăn này: Đó là sự kiện ông DB Chủ nhiệm tuyên bố rằng báo chí phải tích cực hỗ trợ chính quyền để chống cộng. Ông Đức là người đứng trong hàng ngũ những DB trẻ đòi trung lập, nay lại hô báo chí ủng hộ nhà nước chống cộng thì... mẹ kiếp, rất đáng nghi.

Trong khi đó, PTT, người cao thứ hai trong cơ quan hành pháp lại tỏ ra đối lập với nhà nước. Ông xài xề nhà nước hết mình.

Giới quan sát nhận định về sự tếu cẳng ngỡ đó như sau: Ông Dân Biểu vốn to mồm đối lập với nhà nước, nhưng nay ông ra ứng cử TV thì lại cần phải o bế nhà nước tí tí.

Tôi luật bầu cử bán phần TV có khoản ghi những thằng nào hoạt động cho CS dù không có bằng cứ cũng có được ứng cử. Trên nguyên tắc ông Dân biểu vì say mê đối lập đã từng vô tình làm lợi cho Cộng sản nhiều rồi.

Theo luật trên thì ông có thể bị gạt khỏi cuộc đua. Do đó ông phải nhắc tới chuyện chống cộng.

Còn bầu Tổng Thống thì mãi sang năm cơ.

một tua du kích qua những trại biên phòng tục gọi là trại Dân sự chiến đấu, do các sĩ quan « cộp nhầy dù » chỉ huy, phái viên Con Ong nhận thấy tinh thần anh em « cộp nhầy dù » có vẻ buồn 5 phút. Bởi vì mỗi anh lính đều có niềm kiêu hãnh của màu áo binh chủng mình.

Hơn nữa, theo nhận xét của bđp thì cuộc ép duyên « LLDB-BĐQ » sẽ không mang lại kết quả tốt đẹp về mặt quốc phòng. Lý do rất dễ hiểu khả năng chiến thuật của hai binh chủng trên hoàn toàn khác nhau.

Có thể vì cuộc ép duyên LLDB-BĐQ như là mang 1 nhạc sĩ yé yé và một nhạc sĩ cổ điển bắt ngồi vào với nhau để hòa tấu một bản nhạc. Do đó cần xét lại.

Trong trường hợp vì một lý do nào đó, cuộc ép duyên cứ được thực hiện, thì một vấn đề quan trọng khác cần được đặt ra để cứu vãn tí nào hay tí ấy. Đó là vấn đề người chỉ huy cái lực lượng hỗn hợp gà vịt kể trên. Ít ra phải là một người có nhiều kinh nghiệm chiến trường. Có tại đồn một ông văn phòng ngất ngư, chưa có một cái « lá dứa » nào trên ngực, sẽ được cử chỉ huy lực lượng hỗn hợp kể trên.

Nếu đúng như vậy thì có nghĩa là nhà nước đã làm công việc « cầm vàng đi đổ sông ngô », là vô hiệu hóa 2 lực lượng quân sự đang rất hữu hiệu.

TIỀN MẮT TẬT MANG

Trong mục Sò Vàng C.O tuần qua đã tố giác 1 vài bề bối của Trường T.P.H. do Nghị Viên Phan Ngô làm chủ, bài đó G.T đúc kết bởi một số thư tố cáo của phụ huynh học sinh. Sau khi điều tra lại quả rằng những lời tố cáo có thật 1 phần, đã được chính quyền địa phương xác định như sau :

Tại quận Gò Vấp đã bắt được một số chứng chỉ giả mạo của nhiều Trường Trung Học Tư thực trong đó có trường T.P.H, khi các chứng chỉ đem ra quận sao y bản chính. Nhờ vụ này mà Quận Gò Vấp đã tóm được tổ chức của bọn gian manh với các con dấu giả của Quận Hành Chánh Gò Vấp, Trường T.P.H và H.N.C với chữ ký của Hiệu Trưởng T.P.H và Thanh tra, ấn chỉ giả mạo.

Ngoài ra Trung tá Quận trưởng cũng đã cho biết không riêng gì trường TPH, bị ở trường hợp đó, mà một số trường khác có cả những trường Tôn Giáo cũng bị bọn gian manh giả mạo chứng chỉ, thành tích biểu... đem bán cho những học sinh khờ dại. CON ONG xin báo động cho các em học sinh và nhất là các vị phụ huynh nên lưu ý kéo tiền mắt tật mang. Vì trước pháp luật, kẻ giả mạo và người sai đều cùng có tội.

TRƯỜNG LÃO CÁI BANG NÊU CAO THÀNH TÍCH

Trước khi từ giã sân đường để đi ăn mây ăn nhật ở bốn phương trời, hoặc là đi du hí, Trường lão Cái Bang đã đọc một bức tâm thư vô cùng ái tình mùi mẫn để kể về các công trạng của Bang chúng sau một thời gian hành lạc bằng mõm.

Trường lão Cái Bang, Bất Lương tiên sinh đã được các Bang chúng vô tay hoan hô nhiệt liệt. Cũng nên biết rằng, bọn Cái Bang đã chia ra hai phe: phe áo bần và phe áo sạch. Phe áo bần thì về hùa mí lị Bất Lương để cổ võ cho những cái sự hành lạc bằng mõm vì không những có tiền lại còn sướng miệng, nên phe áo sạch thì lên tiếng chửi bới ra rít, biểu rằng như vậy là bần, là trái với luật giang hồ.

Sau đây là nguyên văn bức tâm thư ái tình mùi mẫn của Bất Lương tiên sinh.

Thưa toàn thể Bang chúng, Cái ngày hôm nay đây là một cái ngày vô cùng trọng đại của Cái Bang chúng ta nói riêng và của mọi giới giang hồ nói chung. Cái Bang của chúng ta đã hành lạc bằng mõm được gần ba niên. Chúng ta đã làm được những cái cóc khô gì? Xin thưa mí lị các chiến hữu. Nhiều vô kể. Chúng ta cần phải tiếp tục nêu cao thành tích để cho quần hào mọi nơi được thêm sáng mắt ra vì sự chai lì không biết mắc cỡ của chúng ta. Đó là một truyền

C.O. ĐÓP THỊT CHÓ PHÒNG VẤN PTT KỲ

SẼ GHÈNH. Hôm vừa qua, PTT Kỳ đã có nhã ý mời tập đoàn Con Ong đi đóp thịt chó. Cuộc đóp hít được mô tả là trong vòng thân mật và văn nghệ, chứ cóc có tí chính trị nào cả.

Tuy nhiên, vì nề tình chú tèm Minh Vô, PTT đã dành cho bọn Con Ong một cuộc phỏng vấn ngắn. Gã Thâm và Hoàng Nham được cử phỏng vấn... Nguyên văn như sau.

GẤ THÂM: Thưa PTT, PTT nghĩ thế nào về nhà văn hóa Thấp văn Giáp?

PTT: Tốt lắm! tốt lắm! Dùng để quảng cáo kỹ nghệ chế tạo...va sơ lin rất tốt.

HN: Thưa PTT, trong lúc đất nước cần khắc khổ mà vẫn còn những kẻ ở nhà lầu, nằm máy lạnh, đi xe hơi... là không tốt, phải không ạ?

PTT: Đúng như thế. Mọi người, kể cả những người lãnh đạo, không nên đi xe hơi.

GT: Thưa, thế còn đi... trực thăng.

PTT: A... trực thăng đâu có phải là xe hơi.

Trả lời xong, PTT bỗng nghiêm sắc mặt và nói:

— Các anh lại bắt đầu đi vào...chính trị rồi. Thôi, tốp, không có phỏng vấn nữa.

thống mà chúng ta phải tích cực phát huy và gìn giữ.

Hỡi những người anh em áo bần và áo sạch!

Trước khi đi ngoạ du sơn thủy, kẻ thì đi sang Tây Vực, kẻ đi du ngoạn nơi Tây phương cực lạc hoặc tiêu điều nơi nước nhược non bông, nhân danh Trường lão Cái Bang, tôi xin long trọng kê ra đây những thành tích mà chúng ta đã đạt được trong một thời gian ngắn ngủi vừa qua.

Về phương diện đối ngoại, chúng ta đã làm cho thế giới phải ngạc nhiên, hăm mộ. Chúng ta đã chinh phục họ bằng những hình thức văn nghệ như là ngâm thơ con cóc ở bên Mèo. Một Bang chúng đã vang vang ngâm rằng:

Con cóc bằng gỗ
Đề ở giữa bàn
Tổ sạch cả làng
Một cây hết lảng

Và đó những người Mèo đó là cái gì?

Bữa đó, có biết bao nhiêu là cử tọa toàn là những người trí thức chữ nghĩa trùm trời đất, thế mà chẳng có một ai hiểu đó là cái cóc gì. Thế là quần ta đã thắng điểm.

Cái Bang của chúng ta có rất nhiều nhân tài. Buồn lậu cũng giỏi mà ăn cắp lại còn trứ danh hơn nữa. Khi nói tới các bạn đều biết, đó là nghề của chàng. Nói ra thì lại biểu rằng mẹ hát con khen hay. Thí dụ như cái vụ một pho tượng không lồ ở chùa Thiếu Lâm được đưa ra khỏi Đại viện một cách không kèn không trống, thử hỏi rằng ngoài bàn tay Cái Bang ra, có bọn giang hồ nào cang đáng nổi? Pho tượng ấy mà đem đi Tây phát mại thì ít ra cũng được hàng triệu phật lảng. Tuy nhiên chúng ta chỉ ăn cắp để chơi chứ không thêm lấy thiệt sau đó, chúng ta đã đem trả lại.

Lại còn vụ buôn lậu cả mấy trăm chiếc đồng hồ quả lắc nữa. Ôi chao! Quả là tài tình.

Về phương diện đối nội chúng ta cũng có nhiều sự hay ho vô tả.

Trước hết là sự uýnh nhau giữa hai Phe áo bần và áo sạch. Bao giờ tôi cũng giữ đúng tư cách vô tư, để cho sự tranh chấp giữa hai phe không có sự thiên lệch. Ấy thế mà tôi cũng bị mang tiếng là đã thiên về phe áo bần. Tôi sạch hay bần, chỉ có trời biết, có lương tâm tôi biết, có con mụ vợ xe đồ của tôi biết, có trào đình biết. Xin hoàng thiên hậu thổ chứng giám cho nỗi lòng của tôi.

Đứa nào ăn bần thì cả nhà nó chết. Thì vợ con nó suốt đời chỉ đi ăn mây. Con cháu nó đời đời kiếp kiếp chỉ làm cu li, hay đi bưng bô bưng chậu. Chúng ta đã dẫn thân vào cuộc đời giang hồ như

thế này là hy sinh ghê lắm. Ở, tại sao trong thiên hạ có biết bao nhiêu là nghề mà chúng ta lại đi chọn cái nghề bạc bẽo này? Đó chẳng phải là một sự hy sinh cao quý ư?

Về cái sự uýnh nhau giữa hai phe của chúng ta, tôi nghĩ rằng là một sự rất thường. Vì theo đúng như cái danh xưng: áo bần và áo sạch, chúng ta đã nhận ngay thấy nó có sự mâu thuẫn rồi. Kẻ bần ở lẫn mí người sạch, tất nhiên không thể sao có sự thông cảm và dung hòa được. Tuy nhiên có tranh chấp, có tranh đấu thì mới có tiến bộ.

Các bạn áo bần thì chửi phe áo sạch là quân tử Tàu, là đồ ngu si dốt nát mở để miệng mèo mà còn chê. Chỉ có việc giơ tay lấy tiền mà cũng không chịu. Còn hơn là đi ăn mây, ca bài con cá nó sống vì nước, mới cả miệng, khô cả cổ mới được người ta thí hồ thí cháo cho một tí.

Các bạn áo sạch thì cũng không chịu kém, chửi rửa lại phe áo bần là đồ thú tha. Ăn bần như chó. Có sống cũng chả khác nào những cái thây ma. Chỉ biết nhắm mắt đóp hít không nghĩ gì đến công bằng xã hội. Không nghĩ rằng trong lúc mình hít một miếng xì gà, đóp một con chim cu nhồi yến hoặc bùa một chai sâm banh nhân hiệu mụ quả phụ Cờ-lich-cô, tức là ăn cả lẫn trong lẫn lẫn ngoài của bọn khổ rách áo ôm.

Ôi chao! Con người ta ở cõi đời này, cái nhân sinh quan của mỗi người khác. Có kẻ thì muốn lưu danh thiên cổ, không thành công thì thành nhân. Nhưng cũng có kẻ chủ trương bị thiệt, chỉ thích thụ hưởng, sống được phút nào thì tận hưởng cho bằng thích, khỏi cần chi đến phẩm giá con người.

Hóa cho nên, trong cái sân đường này đã có nhiều phen sống gió nổi lên. Các bạn đã chửi bới chửi mẹ nhau. Các bạn đã cẩu xé nhau. Các bạn đã văng vào mặt nhau những lời lẽ rất chính đáng đúng là ngôn ngữ của giới ăn mây.

Quần hùng thuộc cả hai đạo hắc bạch đã nhìn vô nội bộ chúng ta để phê phán.

Có cả những sự khen ngợi và những sự chê bai.

Họ khen rằng nội bộ chúng ta đã có những tay võ lâm cao thủ. Đó là hai nữ chúa Kim Thuê và Đại Kiều.

Đại Kiều thuộc phe áo sạch, còn Kim Thuê thuộc phe áo bần. Vì sự bất đồng ý kiến, hai nàng đã giở võ mồm và võ chân tay ra để quần thảo ở trong sân đường này. Bữa đó, tôi đã đứng ở địa vị bàng quan để quan sát trận đấu. Tôi nhận thấy rằng, cái chiêu số «Noãn sào tung bay» của Đại Kiều quả là đẹp mắt.

Thiệt là:

«Một trùn trứng thúi tung ra
«Hương thơm mù mịt, cả nhà chạy de

Trong cái mùi thổi lại có lẫn cả cái mùi vị thơm tho kích thích nó khiến cho quần hào ai nấy đều phải mê mẩn tâm thần. Ngay đến như Hồ tiên sinh là một người vốn đã có một nội công thượng thặng, lại có tới mấy chục niên hóa hầu mà cũng phải ngất ngư con tàu đi đến dăm bảy phút.

Và để đối phó lại mí chiêu số «Noãn sào tung bay» ấy, Kim Thuê đã dùng một miếng «Mông chường» để hóa giải. Từ trước đến nay, trong th'nh hạ thường chỉ thấy nói đến chỉ lực, như nhất đưng chỉ của nhà họ Đoàn ở nước Đại Lý, hoặc chường lực của phái Thiếu Lâm, chứ chưa có ai dùng Mông lực cả. Ấy thế mà bị giờ, Cái Bang của chúng ta lại có được một nhân tài phát minh ra được Mông lực. Cái Mông lực ấy thì dù có đến Hercule tái sinh cũng đành chịu thua.

Còn người ta chê là chê miếng võ của cậu Sáu. Cậu Sáu trong lúc bí thế đã nhe răng như nhe răng chó để cắn một anh bạn thuộc phe áo sạch. Cái Bang của chúng ta đã

có miếng võ chân truyền là môn Đà cầu bông. Đà cầu bông chuyên dùng để uýnh chó. Võ của chúng ta là để uýnh chó. Nay nhất đán chúng ta lại sử dụng đến miếng võ của bọn chó để cắn lại người thì thử hỏi còn chi nhục nhã hơn, trách nào thiên hạ chẳng cười sao được.

Tuy nhiên, như vậy, thiệt thế, nhưng mà, đầu sao, ngày hôm nay cũng là cái ngày tạm thời chia tay của chúng ta. Vậy thì bao nhiêu mối bất hòa chúng ta hãy xóa bỏ. Áo bần và áo sạch hãy đoàn kết chặt chẽ trên bước đường hành lạc bằng mõm.

Các bạn ra đi tôi cũng ra đi nốt.

Sân đường này sẽ vắng bóng chúng ta trong một thời gian.

Tôi sẽ đi Tây vục đến dãy núi Trường Bạch để kiếm ít sâm Cao Ly về bào chế thành một môn thuốc Hồi dương, kéo con mụ xe đồ cứ chê bai tôi là đồ bất lực.

Còn các bạn muốn đi đâu thì kệ cha các bạn.

Thôi, kính chúc các bạn du hí cho ngon.

Thử kiểm điểm về các thế «võ rừng» đang múa loạn lên tại VN

Cách đây hơn một tuần, nhân buổi thuyết trình trước Hội Đồng Văn Hóa Giáo Dục, ông Thứ trưởng Giáo dục đã thẳng thắn nói đại ý: xin đừng hỏi tháng tới sẽ làm gì, vì việc đó ngoài tầm nhìn của chúng tôi. Bộ Giáo dục đành phải đánh «võ rừng», đến đâu hay đến đó.

Câu tuyên bố trên đã nói lên một sự thực. Nhưng là một sự thực bị đất, không riêng gì cho ngành giáo dục, mà cho mọi ngành khác. Vì thế, kể viết bài này thử liệt kê ra đây mấy thế võ rừng đang được múa may loạn xạ.

VÕ GIÁO DỤC

Trên nguyên tắc, giáo dục là đào tạo, đào tạo thanh niên học sinh thành những người hữu ích cho gia đình, xã hội. Muốn đào tạo những người có ích cho gia đình xã hội, thì phải biết trước gia đình và xã hội cần những loại người như thế nào. Bộ Giáo dục cũng như một xí nghiệp, phải biết rõ nhu cầu của khách hàng, để sản xuất hàng cho đúng với nhu cầu.

Ấy thế mà Bộ này đêch cần biết, lại chỉ đánh võ rừng, đến đâu hay đến đó. Đánh bậy như vậy, thì một là «khách hàng» sẽ đánh cho vỡ mặt, hai là chính những «sản phẩm» do mình sản xuất sẽ làm hại mình. Cũng như chế tạo một cái máy, mà không tính trước cho cần thận, thì có ngày cái máy sẽ thiên đút tay. Chế tạo một dụng cụ, nếu bê bối, dụng cụ có thể nổ tung, làm bề mặt nhà sản

xuất. Cho nên, sinh viên học sinh từ mấy tháng nay biểu tình liên tiếp «chơi» chánh quyền là điều chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

VÕ CHÍNH TRỊ

Thời Thiếu Trưởng Râu Kẽm làm Tề Trưởng, thẳng nhà báo nào chạy tựa có mấy chữ MTGPMN là bị đục trắng hết như chó cạo lông. Cách đây hai năm, Bác sĩ mau nước mắt bắt chước Cỏ Robert Kennedy nói rằng nên nói chuyện với MTGPMN, thế là mất mẹ nó cái chức Tổng Trưởng. Nhưng chỉ sau đó mấy tháng, ông Phó

Tổng Râu Kẽm lại bảo MTGPMN là một thực tế, phải nói chuyện với họ. Và từ một năm nay, thì cả ông Chánh Tổng cũng cho MTGPMN bầu cử và ứng cử.

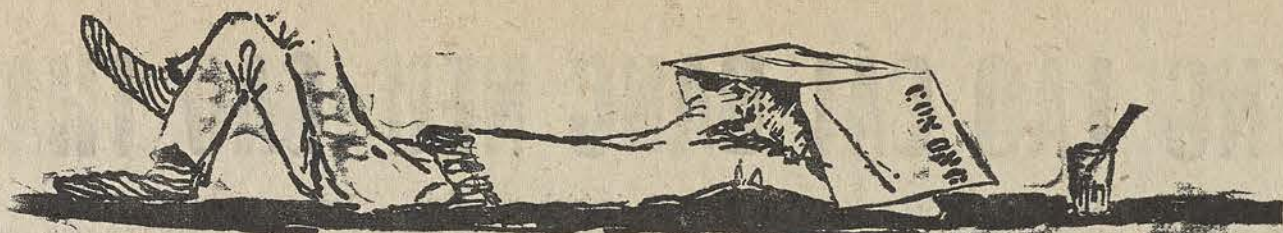
Còn quyền cứ quay tít như vậy, ai mà đoán trước được?

VÕ TRONG DINH

Nhưng cái thế võ hay nhất, và ngoạn mục nhất, là «võ trong dinh». Trong cái dinh Độc Lập rộng lớn, giá 210 triệu trước khi có phân xuất và kiểm ước, chỉ có hai vị Chánh Phó Tổng, mà mỗi vị múa một thứ võ khác nhau. Võ của ngài Phó Tổng nhiều khi làm ngài chánh Tổng đau đặng.

Còn nhiều loại võ lắm, nhưng giấy chỉ có hạn, rất tiếc không kể hết ra đây được.

Bao giờ hết các loại võ rừng như trên, họa may đất nước mới khá được.

Cả kê dê ngỗng

MỐI HẬN CỦA PHÓ VƯƠNG GIAO CHỈ

Cứ mỗi lần Phó Vương Giao Chỉ họp báo hay tuyên bố một điều gì, là y như rằng những tên làm báo nham nhỡ như chúng tôi, khai thác hơi kỹ. Những ngày về sau này, Phó Vương đã tỏ ra là một con người làm chính trị, nên những lời nói của Phó Vương có vẻ rào đón, ít hứng thú hơn trước kia nhiều. Không biết rằng đó là một điều đáng buồn hay đáng vui.

Trong buổi ăn sáng với báo chí gần đây, Phó Vương đã đá kích vung vít đá, phụ tá của Đại Vương, định giá Quốc vụ Khanh Phan Quang Đán không đáng năm xin. Phó Vương có vẻ bi phẫn, thò lộ với báo chí, ý muốn của một tôi trung muốn phò nguy chúa, nhưng chúa không chịu. Đành phải coi đó như một mối hận suốt đời, cứ khi nào nghĩ tới là lại phải nuốt ực một phát xuống bụng, như một trái bồ hòn.

Ngày hôm qua, mấy ông Chủ Báo lại mời Phó Vương tới nhà hàng Caravelle, thiết đãi một bữa tiệc. Có lẽ đó cũng chỉ là một cách trả nợ miệng. Và có lẽ cũng là để thăm dò ý kiến của Phó Vương trong lúc mà chính hình chính trị sắp sửa tới đứng giữa ngã ba, chưa biết rẽ theo lối nào. Đã từ một tuần lễ nay, trái bóng cái tổ đã được tung ra... Thế nào mà Đại Vương chẳng hỏi ý kiến Phó Vương?... Mấy ông chủ báo định làm một công việc « nhất cử lưỡng tiện », vừa trả nợ vừa kiếm tin. Một thể võ, tóm được hai con chim, đó là thể võ « ăn người » của mấy ông chủ Báo.

Trong bữa tiệc này, các ông chủ Báo đã được hưởng một đòn « boomerang » tới tằm mặt mũi. Khi Phó Vương ngồi vào tiệc, đã chê rằng các ông chủ Báo không chịu theo chính sách khắc khổ. Khi Phó Vương làm Chủ tịch Ủy Ban Hành pháp Trung Ương, ngài đã đặt tên cho Nội các của ngài là Chính Phủ Của Dân Nghèo. Bây giờ ngài đã hạ mình chơi với mấy anh nhà giàu, tức là mấy ông chủ Báo, có nghĩa là Ngài đã quên đi cái chất bình dân của Ngài. Mấy ông chủ Báo không biết, mời ăn nhà hàng Caravelle, nên đã bị « hố » to.

Câu chuyện vẫn được thông qua. Y như đi mua một gói thuốc lá Mèo. Vừa bị trả tiền, vừa bị chửi bằng hàng chữ ngay trên bao thuốc: Hút thuốc là hại sức khỏe. Nhưng dân Giao Chỉ chúng ta, từ giàu đến nghèo, bị chửi đã quen đi rồi...

Nhưng bữa tiệc đó, các ông Chủ Báo vẫn không lờ. Bất được cái tin Phó Vương ghét Mèo, ghét Cộng Sản, cũng đã là một sự đáng giá bạc triệu. Cái sự ghét Cộng Sản thì cả làng đều đã được biết rồi. Nhưng câu tuyên bố của Phó Vương đã làm giật mình cả làng:

— Một tên Cộng Sản được bầu làm Tổng Thống, tôi cũng không phản đối, nếu cuộc bầu cử được diễn ra một cách đứng đắn và trong sạch.

Thật là trái ngược với lời Phó Vương, cách đây mấy tuần. Ngày đó, Phó Vương đã đoán chắc rằng, nếu ông Trương Đình Dzu được bầu làm Tổng Thống ngày hôm trước, thì ngay ngày hôm sau, Ngài sẽ làm đảo chính. Tại sao trước và sau, hình như có đến hai đảng Phó Vương?... Ông Phó Vương lần trước với ông Phó Vương lần sau, sao lại khác nhau quá vậy?...

Người dân Giao Chỉ sợ, nhưng nếu suy nghĩ kỹ một chút, cũng chẳng lấy gì làm khó hiểu.

Vì rằng thì là Phó Vương lúc nào cũng có mặc cảm rằng mình là Người Việt gốc Rau. Trong thời tiền ứng cử, Ngài bị « nhích xuống để Người tiến lên », cũng chính vì cái « kỳ tịch », nên Ngài tuyên bố rằng, bầu cử đứng đắn, thì dù cho có bầu một thằng Cộng Sản, Ngài cũng sẵn sàng công nhận. Rồi đây, khi bầu cử, nếu Ngài đắc cử vào chức đứng đầu cả nước, câu này sẽ chống đỡ cho Ngài. Lúc đó, các cơ quan thông tin, tuyên truyền sẽ làm việc hết mình, bênh vực cho cuộc bầu cử. Đến như một thằng Cộng Sản được bầu lên mà còn công nhận, thì câu chuyện « kỳ tịch » có ăn nhằm gì. Cái que hương nào mà không nằm trên bản đồ hình chữ S?... Đất Sơn Tây hay Đất Bình Thuận, cũng chỉ là một địa phương được đặt một cái tên cho dễ gọi. Nơi địa linh, sinh ra những tay nhân kiệt, thì không thể kể được người đó thuộc vào « Kỳ » nào. Ngài đã sửa soạn cho tháng chín sang năm, như vậy là Ngài đã khéo lắm. Nhưng liệu rằng, việc làm của Ngài có thành công hay không?

Trong Cờ Học Tinh Hoa tân truyện có chép một truyện sau đây:

Đức Không Tử, một hôm dẫn học trò đi về phương Nam. Tới một khu đồng quê gặp 1 trung niên thiếu phụ đang ngồi khóc trước bốn ngôi mộ. Bèn hỏi:

— Tại sao bà khóc?... Và bốn ngôi mộ này là mộ ai vậy?...

Bà này đáp:

— Đây là mộ chồng tôi. Còn ba ngôi mộ này là ba đứa con tôi.

Lại hỏi:

— Vì sao chết?...

— Chồng tôi chết vì đi dân công. Hai đứa con tôi chết vì đi lính đánh Mèo cứu nước. Còn đứa con gái tôi chết vì xung phong đi hộ lý quá kỹ. Bây giờ, tôi nhớ chồng tôi, nhớ đến con tôi, nên tôi khóc.

Đức Không Tử lại hỏi:

— Chồng bà chết vì đi dân công. Các con bà chết cũng chỉ vì cái chế độ này. Tại sao bà không từ bỏ chế độ này, di cư vào đất tự do, sống một cuộc đời dân chủ có sướng hơn không?...

Bà già trả lời:

— Ở đây tuy mất tự do thật, nhưng không có nạn kỳ tịch.

Đức Không Tử nghe xong câu chuyện đó, dẫn học trò đến một chỗ vắng và giảng:

— Đây các con thấy chưa? Nạn kỳ tịch lại còn đáng sợ hơn là Cộng Sản.

Tôi chép câu chuyện này lên đây để nhắc cho Phó Vương biết rằng, dù Ngài có cố gắng hết mình, san bằng mọi chuyện, nhưng rồi đây công của Ngài chỉ là công đã trảng.

Trong bữa tiệc với các ông chủ Báo, Phó Vương còn tuyên bố về sự ác cảm của Ngài đối với nước Cờ Hoa. Tôi lại nhớ tới một ngày, cách đây chừng bốn năm. Lúc đó Ngài chỉ mới làm xếp lính tàu bay. Ngày đó, Ngài và các Tướng Giao Chỉ bị quan toàn quyền Maxwell Taylor gọi tới yết kiến. Các Tướng của ta ngồi chờ ngoài phòng khách tới chầy nước ra mà quan Toàn quyền vẫn khệnh khạng chưa thấy tới. Chờ tới vài ba giờ đồng hồ. Các Tướng Giao Chỉ, từ xưa tới nay, chỉ bắt người

ta chờ đợi, chứ việc chờ người, ít khi xảy ra. Vài ba ông Tướng đã có một tí « xi nọc » với quan Toàn quyền. Mãi tới nửa ngày, quan Toàn quyền Taylor mới tới. Và câu đầu tiên của quan Toàn quyền là hỏi:

— Trong đám các anh đây, có anh nào nói được tiếng Mèo không?...

Thật là một sự khinh thường quá đáng. Phó Vương đã thật sự nổi giận. Lúc về tới làng Tàu bay, Ngài đã cho triệu tập ba quân tới hội trường Rừng Bay. Ngài kể câu chuyện đó với một giọng rất ngậm ngùi. Cái bi phẫn của Ngài bốc cháy phừng phừng, dường như muốn át cả Sao Ngưu, Sao Đầu. Ngôi sao trên vai áo Ngài sáng lóa. Cuối cùng, Ngài kết luận:

— Chiến đấu đến rách nát thân người như thế này để được làm nô lệ cho Đế quốc Trắng thì thà rằng buông xuôi, làm nô lệ cho Đế quốc Vàng còn đỡ nhục hơn. Ngài đã dùng chữ Đế quốc Vàng, không dùng tới Đế quốc Đỏ. Cả hội trường Rừng bay vỗ tay vang dậy.

Tôi đã ngồi trong đám quân binh hỗn tạp ấy để uống từng lời hùng bi lịch sử. Một chú Cai đã lên diễn đàn, tỏ lòng trung thành với Phó Vương, bằng cách kết án Taylor kịch liệt, lại còn hô khẩu hiệu nữa mới ác chứ. Cũng may là chẳng có ai hô theo. Tôi không nhớ tên và mặt chú Cai. Chắc bây giờ, chú cũng phải lên một lon khá, ít ra cũng ngang hàng với tôi. Đi với ông Phó, chỉ có cái sướng là lên lon mau lắm. Sung sướng thay là những kẻ được đi theo Phó Vương.

Khi Ngài tự ví Ngài với Nguyễn công Trứ, lũ bằng hữu chúng tôi đã có nhiều kẻ xi xào bàn tán. Một người ham hoạt động, thích những trò chơi « dã man » như đá gà, Ngài không thể nào có thể ung dung với nếp sống « cười bò vàng đeo lục lạc », theo chân có đám ba tiêu đồng lệch thếch bầu rượu túi thơ. Như thế là Ngài tự đối lòng mình đấy.

Hơn nữa, nhân vật Nguyễn Công Trứ trong lịch sử, ít có người khoái. Không có được một sự nổi loạn. Nói ra thì có vẻ bôi nhọ tiền nhân, nhưng cái việc đón đường Vua, qui xuống ngang đường dâng lá sớ « cứu nguy dân tộc », nó vẫn có vẻ hèn hèn làm sao ấy. Tôi tin rằng Phó Vương không thể làm công việc ấy. Ngài đã than phiền rằng phải ngồi chơi, soi nước tới một năm nữa, đó là mối hận của Ngài. Đồng bào cả Nước cũng đành tin như vậy.

Chỉ xin nhắc với Ngài rằng, đã có một thời kỳ, Ngài làm tới chức Chủ tịch Ủy Ban Hành Pháp. Chúng tôi xin kính cần dâng lên Ngài lời cảm ơn đối với Chính phủ của dân nghèo, vì nhờ Ngài, chúng tôi được đi xe gắn máy, dùng TiVi tủ lạnh, máy giặt, tất cả đều Made in Japan...

Đố chơi đề chọc

LTS.— Theo đúng cổ lệ, trong một tuần nghỉ giải lao, các toán có quyền thay đầu thủ, đem đầu thủ phòng hồ vò.

Vì vậy, trong toán Mặt Chai có một anh mặt hơi mỏng rút ra, để cho một mặt «Nữ» đứt vò. Mặt «nữ» này trét phấn đầy cộm y như quét vôi vậy.

Còn toán Lưng Mềm dường như vừa được tiếp tế Sâm Cao ly, nên anh nào anh nấy tha hồ cúi xuống ngừng lên hoài hoài vướn cóc thấy đau lưng.

Boong! tiếng cồng báo hiệu hiệp nhì bắt đầu...

ÔNG PHÓ TỪ CHỨC ?

HỎI.— Hôm rồi, ăn cơm với đám nhà báo, ông Phó có dọa sẽ từ chức. Đố biết bao giờ ông Phó sẽ từ ?

BỤNG BỤ.— Ông có râu tâu bay trong người, nên thỉnh thoảng ông lại giật le tí chơi, chứ sức mấy mà ông từ !

RÂU DÊ.— A, đừng tưởng bở. Ông dám nói là dám làm lắm đi ạ! Cứ thử cân mũi kỳ đà không cho ông nói ra những điều trông thấy mà đau đớn lòng xem ?

LUNG MỀM.— Nào có ai cản không cho Ông nói ? Ông còn ngồi đó thì còn nói được, chứ ông từ rồi thì làm sao mà nói ?

MẶT CHAI.— Ở đơn vị Ông thì tụi tôi chẳng cần nói, cũng chẳng cần từ.

BAN GIÁM KHẢO.— Lưng Mềm có vẻ hơi dương khá hơn cả. Tuy nhiên tất cả đều trật đường rầy. Ông sẽ từ vào cuối năm 1971.

THAY PHỤ TÁ ?

HỎI.— Ông Phó «chơi» mấy ông Phụ tá của ông Chánh, rồi ông Phó lại ở tô ma tích cho mấy Phụ tá của mình về đuổi gà, như thế đúng hay sai ?

MẶT CHAI.— Sai đứt đuôi con nòng nọc rồi ! Ở hay, mình làm lớn cần gì phải nghe theo bọn nhà báo nhỉ ?

BỤNG BỤ.— Đồng ý với Mặt Chai. Vì làm chính trị thì phải li, phải biết «áng kết xê».

LUNG MỀM.— Vàng, toán Bụng Bụ nói thế là chí phải. Thời buổi này người tài giỏi có cả đồng, chứ còn «gia nhân» đót đuốc mà kiếm chưa chắc đã tìm ra một tên.

RÂU DÊ.— Thế mà các cha cũng đòi... vấn đề là mùa nào thức nấy. Mùa «ngồi chơi xơi nước» thì xài món Phụ tá đó, qua mùa «cách mạng xã hội» đương nhiên lại phải đòi mớ nuy chứ !

BAN GIÁM KHẢO.— Toán Râu Dê bữa nay có vẻ xuất thần : 5 điểm !

CÁCH MẠNG XÃ HỘI ?

HỎI.— Cũng ông Phó hồi này chú trọng đến «Cách Mạng Xã Hội» ghê. Quý vị thử đoán xem đến bao giờ thì cuộc «Cách Mạng» này có thể được khởi sự ?

LUNG MỀM.— Họa chăng là khi nào dân Công Gò ăn tết Nguyên Đán !

MẶT CHAI.— Có thể khởi sự lắm chứ, nhưng khi nào mặt tụi tôi hết chai đã !

BỤNG BỤ.— Đồng ý với Mặt Chai, và xin thêm là : Chừng nào bụng tụi tôi hết bự đã !

RÂU DÊ.— Nhất định sẽ khởi sự vào năm 1972, cứ tin đi và đừng hỏi tại sao !

BAN GIÁM KHẢO.— Tất cả đều đúng, nhưng Râu Dê khá hơn một chút: 2 điểm, còn các Toán kia mỗi Toán 1 điểm. (Có tiếng xì xào trong hàng ngũ khán giả: Ban Giám Khảo cù lần, ba phải, ăn phải đũa cụ xe Đò !)

Tuy vậy, Ban giám khảo vẫn tình bơ tiếp tục một cách rất...lll)

NGƯỜI YÊU LÝ TƯỜNG ?

HỎI.— Bí kíp của Phó Phu nhân để trở thành «người yêu lý tưởng», theo lời ông Phó, là đẹp, là biết săn sóc con cái, là không bao giờ ní non xúi chông tham nhũng, ăn cắp. Bí kíp đó có thực là tuyệt vời chăng ?

BỤNG BỤ.— Bí kíp đó là đồ bỏ. Với tụi tôi thì cần phải biết áp phe, biết mở cửa sau, biết xem hột xoàn, biết đếm và cất tiền ở nhà băng nào, và thỉnh thoảng đi xức dầu cù là cho Thương phế binh.

MẶT CHAI.— Với tụi tôi thì phải biết «hy sinh» để mua chức Cụ trong dân cho chồng, rồi sau đó biết tháp tùng xuất ngoại để mà xách hộ các va ly lịch, đồ đầm, tượng chạm, xúc cù là v.v.

LUNG MỀM.— Với tụi tôi, muốn thành «người yêu lý tưởng» thì phải biết sắc thuốc bổ thận, biết đầm lưng, và nhất là...kiên nhẫn !

RÂU DÊ.— Điều kiện tiên quyết với tụi tôi là ít ra cũng phải bằng bà Nin Đé !

BAN GIÁM KHẢO.— Thật là mỗi toán mỗi vẻ mười phen vẹn mười chia đồng đều mỗi toán 1 điểm nghe !

CẨM DÙI BỪA BÃI ?

HỎI.— Quý vị có biết nguyên nhân vì sao xảy ra cái vụ cẩm dũi loạn khắp Saigon Chợ Lớn, đến nỗi bạn hàng các chợ phải khóc ròng và xin quy lạy Thương Phế Binh không ?

MẶT CHAI.— Có gì khó hiểu. Cứ theo như lời ông Trương Văn Bộ thì tại ông Đồ định cho một bà Trương nào đó cắt 30 cái «kiosque» ở đường Nguyễn Huệ lấy một cái 2 Tê rưỡi xài chơi, nên phe Phế Binh của ông Cửa mới vô trước để phá mấy Bà Lớn.

LUNG MỀM.— Đâu phải thế. Tại phe Phế Binh của ông Bộ mần ăn trong Chợ Lớn quá xá, nên phe ở Saigon sốt ruột họ cũng phải đuổi theo.

RÂU DÊ.— Nếu thế thì quý vị mắc mưu rồi. Quý vị nên nhớ ông Đình Trung Thu có tổ không chừng vụ này có bàn tay của Chính quyền, và ngay ông Bộ cũng tổ một ông Tá của Bộ Cựu Chiến Binh làm đầu nậu cho đàn em đi cắt gian hàng ở chợ Bến Thành và quanh đó đó !

BỤNG BỤ.— Xin đừng nghi oan cho Chính quyền tội nghiệp. Tôi xin thề với Trời Phật là Chính quyền không hề dính líu vào chuyện đất cát xúi bầy anh em Phế Binh. Vụ này chắc là ma đưa lối, quỷ đưa đường hay sao ấy ?

BAN GIÁM KHẢO.— Trật lất hết. Đầu đuôi là tại «đổi thi đầu gối phải bò». (Cả 4 toán lại nhao nhao phản đối Ban Giám Khảo : Giải đáp láo, vu vơ ! Có toán xách gậy lên toan đập, nhưng Ban Giám Khảo đã lẹ chân chạy ra phi trường nhảy lên máy bay đi Đại Hàn giải trí lãnh mạnh một tuần)

nửa đùa nửa thật

TỪ CHỨC PHÓ VƯƠNG
ĐỀ LÀM NGƯỜI CHÂN THẬT

Một buổi sớm mai, nhìn con chiến mã (ngựa đua) của mình cuồng căng trong tàu, chiến mã hí lên những tiếng dài phần nộ, lấy căng hất tung những mớ cỏ non, Phó Vương thở dài quay đi vì biết nó khao khát đường dài. Phó Vương nhìn sang con «đại bàng» trong lồng son, thấy nó đang xù lông cò, húc đầu vào nan lồng, vươn đôi cánh đập loạn xạ đến tận cả lồng. Phó Vương biết nó thêm trời rộng. Phó Vương bỗng đứng đầu xót, và đá tung cái ghế giành cho Phó Tổng Thống ở nhà riêng chạy bay ra chiếc F.105, lái ra phi đạo rồi tung cánh vào trời xanh vô tận. Chiếc F.105 bay hết tốc lực mà Phó Vương còn thấy như chậm lắm. Trên tay lái những giọt lệ xót xa của Phó Vương nhỏ xuống. Saigon ở dưới sâu, hút chìm, hút chìm, dính Độc Lập như một chấm trắng mờ lạt Phó Vương thở dài : Không gian rộng rãi này của ta, việc quái gì ta phải trối mình trong bốn bức tường cam nín, trong cái ghế PTT ngồi chơi soi nước, bị ràng buộc bởi những lễ nghi phiền toái, muốn nói mà chẳng nói được, thời ta sẽ bỏ quách hết đi. Ý nghĩa «bỏ quách» làm Phó Vương bỗng thấy nhẹ nhàng và thơ thới hân hoan. Ông đáp máy bay xuống phi trường, về phòng riêng lấy viết, viết tiếp vào bản diễn văn ông sẽ đọc tối nay tại bữa tiệc của Hội Chủ Báo đại ông. Ông viết đại ý rằng :

«Ta diện bích lâu rồi, ta làm Phó Tổng Thống ngồi chơi soi nước lâu rồi hôm nọ nào đó, ta ngửa miệng nói ra những điều thực với những «thằng nhà báo» các anh, sau khi ta nói, nhiều kẻ trách ta ở cương vị một Phó Tổng Thống ta không được phép nói như thế, dù ta nói đúng, và một khi ta đã là Phó Tổng Thống ta không được nói những lời nói bình dân, ta phải dùng ngôn ngữ của giai cấp thượng lưu, trí thức. Ta bèn buồn. Lời ta nói là những lời chân thành thường làm nhiều thằng đau đớn, nó sẽ thù oán ta, ta biết nhưng ta vẫn nói, vì ta muốn làm một người chân thật. Ta muốn như một Phùng Quán : Yêu ai cứ nói là yêu, ghét ai cứ nói là ghét, dù ai cầm dao dọa giết, cũng không nói ghét thành yêu.

Ta cũng biết rằng, ở thời đại này làm người chân thật khó lắm, phi ngu tất đại. Mà ở cái chức vị ngồi chơi soi nước của ta làm người chân thật lại càng khó hơn. Ở chức vị đó ta phải nói dối, phải đánh bóng cho chế độ. Ta vốn bộc trực, vốn nổi danh «Kỳ ruột ngựa» ta không nói dối được và ta đã nói thực. Ta nói thực là luật chương trình trong 5 tháng chẳng làm được con mẹ gì, cái chính sách viện

trợ Mỹ chẳng giúp ta phát triển kinh tế, khuyếch trương cái khí khô gì, mà chỉ làm lợi cho bọn tư bản làm giàu, làm thẳng nghèo nghèo thêm. Cái bọn Mỹ rút quân chẳng có chương trình kế hoạch gì ráo trôi, chẳng có biện pháp thích ứng gì trên lãnh vực kinh tài, khiến đồng bạc càng mất giá, nạn lạm phát leo thang, ngân sách thêm thâm thủng. Ta đã chửi thẳng mặt những «thằng» phụ tá ăn quân của ông Hai Ròng. Do đó ta bị oán, lời thực mất lòng, có lẽ để được nói thực để được làm người chân thật, một ngày mai đẹp trời nào đó, ta sẽ từ chức Phó Tổng Thống, ta sẽ rũ áo từ quan, ta sẽ về với không gian cao rộng. Viết tới đây, Phó Vương chợt mơ màng nhớ đến Nguyễn công Trứ thuở xưa, đi xe bò đeo nhạc vàng, rong chơi khắp chốn cùng «em út» và Phó Vương bèn lục trí nhớ ghi lại mấy câu thơ của Trứ. Phó Vương viết tiếp :

«Mộng ước của ta, mộng ước của một chiến sĩ, ngày nào hòa bình được thực hiện, ta sẽ tuyệt tích giang hồ, ta không còn ràng buộc với những thị phi ăn oán, ta sẽ cùng người yêu lý tưởng của ta đang ngồi trước mặt các người đây, ta sẽ cùng nâng tim nơi :

«Tiêu dao nơi hàn cốc thanh sơn
Nào thơ, nào nhạc, nào địch nào đờn
Đồ thích trí cắt đầy trong một túi...»

Và khi ta già, già như Nguyễn công Trứ, 73 tuổi ta sẽ lấy một nàng hầu để đêm tân hôn, ta trả lời nàng y như cụ Trứ.

«Tân nhân dục vẫn lang niên kỷ.
Ngũ thập niên tiền, nhị thập tam.»

Sau đó ta sẽ dặt «một đôi đi» (không biết có người yêu lý tưởng hiện nay không, có lẽ lúc đó nàng đã già khốc cú đẽ) và một vài tên tiêu đồng đi lên chùa chơi, để «Mặc ai hỏi, mặc ai không hỏi tới» đường ta, ta cứ chống gậy và đầm lưng ta đi.

Đúng là «Kỳ ruột ngựa». Tối 4-7-70, Phó Vương Giao Chỉ đã đọc nguyên văn lời ông viết trong diễn văn trước hội chủ báo, và Con Ong đem ghi vào «Tiểu ký».

BỘ TÀI CHÁNH GIỐNG NHƯ CON CU LY

Con cu ly là một loại động vật thuộc loại gặm nhấm, hôi hám, thường ăn về đêm, và nó có một đặc tính là lười chấy thây, chấy xác, ít chịu làm việc, tối ngày chỉ tìm chỗ ngủ, và mỗi lần ngủ đều lấy lá cây che mặt. Con cu ly rất thích được người nuôi, vì được nuôi nó khỏi bỏ đi kiếm ăn, và mỗi lần ăn người ta phải đánh thức nó, nó mới dậy.

Bộ Tài Chánh Giao Chỉ không khác gì con Cu ly. Nghĩa là cũng «ngủ» tối ngày lười chấy thây chấy xác, nhiệm vụ có mỗi chuyện thu thuế mà làm không xong, chỉ lo gặm nhấm. Hồ sơ gọi là thiếu thuế lưu trữ hàng ngàn năm, nếu Phó Vương Giao Chỉ không đánh thức dậy, không bảo đưa ông danh sách những tên đầu to, mặt bự trốn thuế, 2 tỷ bạc thuế, để ông đi xe đạp ông đòi cho, thì Bộ Tài

Chánh cũng cóc chịu làm việc. Và mới làm việc được hai tháng, Bộ Tài Chánh đã khoe thành tích âm lên là kiếm thêm được 2.060 nhà gian lận thuế, lẽ ra họ phải đóng tất cả 427 triệu thuế, mà họ chỉ đóng có 70 triệu. Nghĩa là họ trốn 347 triệu bạc thuế một năm. Cũng trong bản Thông Cáo «khoẻ thành tích» Bộ Tài Chánh hứa hẹn sẽ làm ra nhiều nhà trốn thuế khác nữa. Nhưng tìm ra và công bố tổng số các nhà trốn thuế, tổng số bạc lậu thuế, nhưng lại không chịu công bố đích danh tên tuổi các người trốn thuế thì kẻ cũng như huê, và thay vì «đem lại tin tưởng» cho dân chúng chỉ đem lại sự nghi ngờ, nghi ngờ về những chuyện «gặm nhấm».

BUỒN NĂM PHÚT

Ba ông UCV bị đi trượt ở Quận Hóc-Môn là Nguyễn-Ngọc-Vên tự Ông Sao, Lê Văn tự Con Gà Sóng Thiển và Nguyễn-Cuốc-Kít tự Con Chó Ghê năm trước của Mái Nhà Gianh, đang nắm tay nhau tạo thế... si-líp (hay tam giác cũng vậy) để kiện 4 UCV đặc cử, trong số có tên Như-Vân-Ủy là «gà» của bọn CON ONG.

Thời bỏ đi các ngài đi trượt ạ. Các ngài mà không đặc cử thì... nhất định là phải có «gian lận» rồi. Các ngài, những người «thành tích» đầy túi quần mà không được đặt móng vào ghế Nghị Viên, quả tình là vận nước còn chưa khá được. Buồn 5 phút.

NỎ HƠN TẠC ĐẠN !

Tụi thợ viết «diếc không sợ súng» sắp xuất hiện giang hồ trên tạp giai phẩm nặng ký nhất

NHÂN DÂN

Phải đọc giai phẩm NHÂN DÂN để thấy bọn thợ viết chịu chơi đang có mặt trong hàng ngũ N.D.T.V tại thủ đô... là lướt như thế nào ?

Ngày phát hành : Hạ tuần tháng 7-1970
Hùng Phong v à bằng hữu chủ trương.

1-7 TOÁN·LÝ·HÓA (Tú Tài 1971)

Giáo sư TRẦN CAO LỘC
SÁNG - CHIỀU • 84, đ. Ký Con, SAIGON

1-7 TRUNG-TÂM LUYỆN-THI TỬ TÀI 1971, TOÁN-LÝ-HÓA TAM LÊN NHỊ ; dạy TÂN TOÁN HỌC.
G.s. NGUYỄN-Q-SÙNG và TRẦN-CAO-LỘC
Lớp 11 • 341, Trường Minh Giảng (Trường Tân Đức).

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

HƯ HU THỰC THỰC

Số báo trước, bạn đọc Con Ong thấy chúng tôi quảng cáo những tên tuổi Hoàng Hải Thủy, Dương Hùng Cường, Thương Sinh... và bảo những tên tuổi này được lời về tăng cường.

Thực ra, từ hai năm nay.

Đã viết cho Con Ong và còn đang viết cho Con Ong. Thương Sinh cũng vậy. Bạn sẽ hỏi tại sao trên báo Người, Thương Sinh báo chỉ còn viết báo của mình? Thưa rằng, Con Ong cũng là báo của Thương Sinh. Chỉ còn viết cho báo của mình tức là chỉ còn viết cho Người và Con Ong.

Bạn lại chú ý chúng tôi... khó hiểu. Đòi bây giờ vốn dĩ nó khó hiểu. Hư hư, thực thực. Hư đấy mà là thực. Thực đấy mà là hư. Cứ đọc văn bạn sẽ biết văn đó của đứa nào. Cần gì phải ký rõ tên hay Thương Sinh!

VÔ LIÊM SĨ

Người vô liêm sĩ nhất nước là ông Giáp văn Thập. Vì những người có liêm sĩ ở quận I không thêm đi bỏ phiếu nên ông Thập mới "án". An xong, ông nói vung vít quá. Ông in hình ông trên tờ báo LOA liêu liếm liếm lờ lờ liêu của ông ba hoa về sự được dân tín nhiệm. Cũng cứ được đi nếu ông không chú ý những người thất cử, nhất là những người thất cử đêch ở đơn vị của ông.

D.M, người như Giáp văn Thập phải chú ý thể đ.m.c ngày mới đỡ tung tức cái cửa mình.

ĐỊNH MỆNH ĐÃ AN BÀI

Nhân vụ người vô liêm sĩ Giáp văn Thập múa may trước cái chiến thắng âm ương của mình, Lữ Bất Vi xin đi một đường... định mệnh:

Ông Giáp văn Thập lại đắc cử vào Hội Đồng Đô Thành. Không thể nói tại ông Thập chủ trương một nền văn hóa và do lin. Mà phải nói định mệnh đã an bài. Định mệnh đã an bài cho Sài Gòn một cái thùng rỗng. Trong cái thùng rỗng đó, chứa đựng gì, cả Sài Gòn đều đã biết. Sài Gòn không ham thùng rỗng, không thích những giọng sủa ủng oảng của bọn nghị viên rề tiền. Nhưng định mệnh cứ ham thích. Trường hợp này, định mệnh, tôi muốn chú ý: sự bố anh!

Anh hai Nguyễn Kiên Giang được quốc vương và hoàng hậu ủng hộ những hai lá phiếu. Đáng lẽ, vua mà ủng hộ, anh hai sẽ chiến thắng vinh quang. Anh hai xứng đáng hưởng niềm vui đó. Thế mà, anh bị đứng dưới móng xừ chủ rết to rãng kiêu khách sạn Bồng Lai Lâm Minh Lê, kẻ không đáng xách dép hầu anh trên mọi phương diện. Anh hai đứng buồn. Tại định mệnh cả. Định mệnh nó an bài rất ba que số lá. Trường hợp này, định mệnh, tôi muốn chú ý: xà lù anh!

Nghị sĩ Phạm Nam Sách không bao giờ có tâm hồn ăn có hết. Ông sinh ra đời để tranh đấu tàn nhẫn, khốc liệt. Đấy, ông có mối «phụ thù» ghê lắm cơ. Khi thấy Bob Kennedy Nguyễn Văn Chức (tôi vẫn mê ông nên không viết Robert Chức) hung hăng tố tụng- của- đàn bà- quý phái Đỗ Cao Trí, ông đâm ra ngứa miệng. Ai hiểu rằng định mệnh nó bỏ trên miệng ông. Cũng như ai hiểu ngời trên máy bay Cesna ra Bình Thuận với đồng viên, ông chẳng hay mình phiêu lưu vào việc ít sạch sẽ? Định mệnh đã an bài, đã bắt ông theo lưng Bob Chức để tố khí phách tố tụng Cao văn Viên. Trường hợp này, định mệnh, tôi muốn chú ý: cả lò nhà anh!

Anh Tô Văn Bửu Bá Nhân thất cử vào Hội Đồng Đô Thành, đơn vị III, không thể nói anh bất tài. Cái thứ Phạm Ngọc Hợp đầu xứng học trò Tô Văn. Anh Tô Văn thất cử chỉ vì định mệnh đã an bài riêng đôi móng Thâm Thúy Hằng cho Tony Nguyễn Xuân Oánh. Định mệnh không muốn cử trí quận III sớ móng Thâm Thúy Hằng. Do đó, Tô Văn lên xe về nhà thương Nhi Đồng chữa bệnh đi tuốt. Ôi, phải chi móng người đẹp Bình Dương định mệnh cho sớ hội đồng, sớ tự do, sớ bằng thích. Thì Tô Văn đã đá Phạm Ngọc Hợp văng cu chiêng. Trường hợp này, định mệnh, tôi muốn chú ý: bố anh!

Ông dân biểu Lê Tài Hòa bị cú đá đối lập của ông dân biểu Nguyễn Đại Bằng văng mất đồng hồ. Thực ra, cú đá Huê có thần sầu cách mấy, cú

đỡ của Long An cũng khó văng đồng hồ. Vậy đồng hồ đâu? Thưa rằng: Ông Lê Tài Hòa nhờ trang quốc mẫu Trần Kim Thoa dấu. Bà Trần Kim Thoa lo dấu kín, dấu khỏi rơi để rồi trở ngón kim kê áp noãn với bà Kiều Mộng Thu. Sau trận đập lộn tung phèo, chiếc rô lệch của dân biểu Long An được định mệnh an bài làm vòng xoắn cho bà Trần Kim Thoa. Định mệnh an bài tuyệt diệu. Trường hợp này, định mệnh, tôi muốn chú ý: đồ... xô lá!

Sáu mươi bảy dân biểu do tay ủng hộ Luật Chương Trình đầu phải là họ hèn nhất, để tiện mà cụ VIPKK Sức Mấy lấy phân trâu tạc tượng họ. Họ cũng thêm đối lập thấy mẹ. Dân biểu Nguyễn quang Luyện là anh hùng đối lập, vị anh hùng Độc Lập, đóp lớn. Dân biểu Huỳnh ngọc Anh khét tiếng quân tử. Đại khái, 67 anh hùng Lương Bất Bạc đều xứng đáng làm gia nô cho nhà nước. Định mệnh đã an bài họ vào cái cung gia nô! Trường hợp này, định mệnh, tôi muốn chú ý: mẹ anh!

BẮC THANG LÊN HỒI ÔNG GIỚI

Ở cái xứ Giao Chỉ này, chủ báo quyết tiền thợ viết và thợ viết quyết tiền «a vãng» của chủ báo là chuyện thường. Nghe đồn, chủ báo giàu nhất nước Đàng văn Bé, «60 triệu cho tờ Thách Đổ», mấy tháng trước đã «a vãng» cho Thương Sinh 200 ngàn gọi là tiền «cúng đường» để mời Thương Sinh viết phôi ở tông và một mục pò tanh mỗi tháng 200 sấp.

Khi chủ báo Đàng văn Bé quảng cáo tùm lum, vãn đêch có bài của Thương Sinh. Anh nhà báo này ngã bệnh và muốn...chủ hòa cả làng. Bạn bè khuyến Thương Sinh:

— Ông Bé ông ấy giàu thấy mẹ, mày có cấu của ông ấy 200 cũng chả sao. «Bắc thang lên hỏi ông giới, A vãng nhà bựa có đòi được không?»

Lại có đứa xui:

—Viết «chửi» Tổng Thống là nó đêch dám đặng, lấy có mà phú linh.

Không thấy Thương Sinh nói gì. Chả biết đã bắt được 200 ngàn chưa hay chỉ là sự thổi phồng cái sự đất giá.

NGHỊ NHÀ TẮM BỎ GIAI CẤP NHÀ LÁ

Ông Hồ Ngọc Cừ nổi danh «nghị nhà lá» là cái hồi ông ra ứng cử Hội Đồng Đô Thành cơ. Khi vào Hạ viện, chức nghị viên đi tuốt nhường chỗ cho chức thơm hơn là dân biểu. Dân biểu thì không thể là...nghị. Ông Cừ lại từng làm chủ rất nhiều nhà tắm hơi, nếu ông khoái chức nghị, nên gọi ông là nghị nhà tắm!

Nghị nhà tắm, Lữ Bất Vi chờ ông ở kỳ bầu cử Hạ viện năm 1971. A bientôt, «mê» Steam bath!

KÊP LÙN PHAN XUÂN HUY ẦN ĐỒN

Kép lùn Phan Xuân Huy, thứ dân biểu mất dạy nhất nước, người anh dũng ăn cháo đãi bát, kẻ dám miệt thị lính Việt Nam là bọn ăn hại đãi nát, quân đánh mướn, đang bị lính bốn vùng chiến thuật đảo cha bôi ông lên mà chửi.

Con Ong hân hạnh dành mỗi kỳ một khu đất để lính chiến mướn làm nơi chửi bố Phan xuân Huy. Các bạn có thể chửi từ số tới. Chửi thấy mẹ nó đi, Con Ong lãnh đủ giùm các bạn.

HUYỀN SỬ THÍCH TRÍ QUANG

Thượng Tọa Thích trí Quang, người bị nâng thời cuộc làm tan lớp sương mù huyền sử, lại mới tạo được lớp sương mù huyền sử mới. TT Trí Quang đã trở thành địch thủ lợi hại của cặp bài trùng Thiện Minh — Huyền Quang từ khi ngài chống đối âm mưu đánh chiếm Việt Nam quốc tự của «ê kíp» Thiện Minh.

Cái chết của đại đức Thiện Ân tại bệnh viện Triều Châu là một nghi vấn to to bố. Mới đây, thượng tọa Trí Quang gửi cho tuần báo «Người» một bức tâm thư. Muốn biết tâm thư của thượng tọa Trí Quang nói gì về vụ đánh Việt Nam quốc tự, cái chết tức tưởi của đại đức Thiện Ân, bạn nhớ ngày mai, thứ sáu 10-7, mua tuần báo Người mà đọc.

NHƯ CHÓ CHÀU... XÊ

Số 1, than ôi, chỉ vì muốn năm bờ oản thiên hạ mà nhiều anh vất vả. Sáng thứ hai, Lữ Bất Vi đưa con đi học. Trường Taberd Nguyễn Du nó gần công... hậu Bộ Nội Vụ. Lữ này bèn ngạc nhiên thấy anh nghị sĩ Trương Tiến Đạt ngồi lù lù một đống,

LỮ BẤT VI cầm trông

nhấp nhòm như bị kiến lửa đốt đốt trên cái băng gỗ trước công hậu Bộ Nội Vụ.

Lữ này tưởng anh nghị sĩ Trương Tiến Đạt nóng máy xuất ngoại. Buổi chiều đọc báo mới hay anh nghị sĩ ăn đêm tâm ở công hậu Bộ Nội Vụ thật sớm là cốt nộp đơn cho Mặt Trời Mọc số 1!

Số 1, bố anh, để có anh, nhiều thằng đã châu như chó châu...xê!

GIAO CHỈ

Kiều Chinh vừa lập hãng phim Giao Chỉ. Và loan báo, cuốn phim đầu tay của Giao Chỉ là một tác phẩm của nhà văn Văn Quang nhan đề «Đời Chứa Trang Đằm». «Đời Chứa Trang Đằm» qua tay đạo diễn «không học ở trường ngoại quốc nào nhưng làm phim rất ác và bị bọn đi học ở ngoại quốc về ganh ghét rất kỹ» là Hoàng Vinh Lộc biến thành «Người tình không chân dung».

Từ khi nhà phóng sự Thương Sinh tung hai tiếng Giao Chỉ vào văn chương trào lộng thì cái gì bị kèm hai tiếng này đều được coi là đồ bỏ. Air Giao Chỉ, Văn hóa Giao Chỉ, chính trị Giao Chỉ vãn vãn... bựa hết.

Nhưng phim của hãng phim Giao Chỉ sẽ là một thách đố những ai hằng rề bâu sản phẩm Giao Chỉ. Kiều Chinh và Hoàng Vinh Lộc sẽ định nghĩa Giao Chỉ và đặt nó vào chỗ đứng cao quý của nghệ thuật.

Tài tử chính trong phim «Người tình không chân dung» là Kiều Chinh, Duyên Anh, Hoàng hải Thủy, Dương hùng Cường và Phó vương Nguyễn cao Kỳ mí ly phu nhân. Phó vương đóng vai phi công dân sự. Phu nhân đóng vai nữ tiếp viên phi hành. Chỉ si Minh Vô đóng vai kiểm soát xăng nhớt xe đồ bay của E. Giao Chỉ.

TỪ THIÊN?

Tháng 6 1970, một Chợ Phiên được gọi là Chợ Phiên Từ Thiên được cấp giấy phép mở cửa ở vùng Phú Thọ Gia định. Cái gọi là chợ Phiên này tuy không phải chỉ một xu quảng cáo nào, mở cửa không kèn, không trống, không một nhân vật chính quyền nào đến cắt băng khai mạc nhưng vẫn hấp dẫn đông đảo thân chủ ra vô. Tuy xưng danh là Từ Thiên nhưng cái Chợ Phiên này không có một các từ thiên nào. Đó là một sông bạc lớn được cấp giấy phép hành nghề đàng hoàng.

Nghe nói người tổ chức Chợ Phiên này là những tay chủ Sông Kỳ béo nhà nghề ở Saigon. Họ rất thạo việc dùng tiền dút lót những người có chức việc và quyền hành. Cả đến những anh phóng viên nhà báo các ké lêng phéng lạc bước qua ngưỡng cổng Chợ Phiên này lập tức được tiếp đón niềm nở ngay—có vài anh phóng viên thất nghiệp được Ban Tổ chức

dùng trong việc tiếp đón nhà báo—các anh phóng viên được mời dóp hít, được dúi tiền và ra về thơ thới hân hoan. Một số nhật báo Sêgông đã nhận của sông bạc này những số bạc trên dưới 50.000 đồng để im tiếng. Nay kẻ đứng đơn tổ chức chợ Phiên bị truy tố ra tòa, nghe nói cuộc điều tra đang tiến hành với mục đích tìm ra những kẻ đã nhận tiền hối lộ để cấp giấy phép, che chở cho sông bạc hoạt động. Những anh nhà báo chia tay lãnh bạc của sông bạc này cũng sẽ bị hỏi đến cùng với nhiều người có chức việc trong quận Tân Bình và tỉnh Gia Định.

Nghe nói khi trò bóc lột dân chúng bằng tài siu, ru-lét trong cái gọi là Chợ Phiên đó không còn che đậy, bùng bít được nữa, Tòa Tỉnh Trưởng Gia Định đã xuống giấy ra lệnh đóng cửa chợ phiên này. Nhưng lệnh xuống ngày thứ Bảy 27-6 ông Quận Tân Bình đã viện lý do hôm sau là Chủ Nhật 28-6 cả nước đi bầu Hội Đồng, ông Quận và nhân viên đều bận lo bầu cử nên không thể đóng ngay được chợ phiên nó. Vì vậy, chợ phiên được vơ vét nốt 2 ngày Thứ Bảy 27-6 và Chủ Nhật 28-6 cho đến sáng Thứ Hai 30-6 mới phải đóng cửa. Cũng nghe nói nhờ 2 ngày sống sót do ơn lớn của Quan Quận, sông bạc đã vơ vét được thêm 3 triệu đồng.

In tại nhà in Dân Nguyễn 54, Võ Tánh Saigon

Quản Lý: HOÀNG THỊ QUÍ